

குடும்ப

கருத்து
வீடும் வீதியும்
அந்தியன்
சுயம்
பாம்பும் பூச்சியும்
கலையும் திலக்கியுமும்
வாராபீயன் தோழி வாராபோ
நாடக மனிதர்கள்
விமர்சகர் விமர்சனங்கள்
பிரசவம்
புதியன புதைல்
ஒவியமும் தேடலும் :
15 ஜூன் 1991
உடிகொ திருவிளை கணவே
வசந்தன் மனிக்கதை
கோஷல்வரப்பிரபுவுடன் ஒரு சந்திப்

பகவின் பின்வாங்கல்

ஆரம்பித்து விட்டது

இனி இருளின் இராச்சியம் தான்.

அவ்வப்போது முகிலினுாடு

கண்ணாம் பூச்சி காட்டும்

நிலவுகூட இல்லை.

இன்று அமாவாசை,

முழு அஶிகாரமும் இருஞுக்குத்தான்

இருளிற்கு

உருவழில்லை,

நிழலில்லை,

சாட்சியுமில்லை.

முன்னிரவில்

கிடைத்த சிறிதளவு குளிர்ச்சியையும்

இழந்துவிட்ட கற்றம்

இப்போது சோளகம் கூட

முகத்தில்

வெப்பத்தை உழிந்து போகிறது.

எல்லாமே கண்நோத்தில்

ஒடி மறைந்த எண்பதுகள்

தென்றலும்.

மாதத்திடக் கயிற்றுக் கட்டிலும்

விரும்பியது போல் கணவைக் கொடுத்து

இராவின் மழயில் துயிலவிடும்.

நடுஇரவில்

கணவை உதைந்த பூட்டுச் கால்கள்

சுற்றிலும் இராணுவத்தை உறுதிப்படுத்தும்.

விடிந்தால்

உடைந்த தாடையோடும்

சிறுநீர் கழிக்கவே உதவாத

சிறைந்த விறையோடும்

என்னால் முடிந்தது.

கனவு காண,

கண்டதைச் சொல்ல,

விரும்பியதை ஏழுத

ஆயாம்

இனவையெல்லாம் என்னால் முடிந்தது.

இது எந்தக்குதூகலமும் இல்லாது

புலர்ந்துவிட்ட தொண்ணுாறுகள்

இனவையெல்லாம்

எங்ஙனம் முடியாமல் போயின?

என் கனவுகள் விலங்கிடப்படுவதும்

எழுதுதுகள் சிறையிடப்படுவதும்

வார்த்தைகள் தூக்கிவிடப்படுவதும்

விரல்கள் கைகளை இழந்துவிடுவதும்

நாககும், பல்லும்

தாடையின் உறவின்றிப் போனதும்

நான் திறந்த விழியோடு

தூங்கிப் போவதும்

திறந்த வாயில்

வார்த்தைகளை இழந்து போனதும்

எல்லாம் எப்படி நடக்கும்?

இருளைக்கிழித்த பார்வையில்

ஏங்கே காணோம்

அந்திய இராணுவத்தை?

அப்போதாயின்

என் சுவாசப்பையினுன் புகுந்து

நாளங்களைக் கிழித்து

துப்பாக்கிகளோடு வேவுபார்க்க

புகுந்தவர்கள் தான் யார்?

தெரியாதவனும் சொல்லான்

தெரிந்தவனும் சொல்லான்

தயவுசெய்து நீங்கள் தானும்,

விடையை என் காதோரமாய்

சொல்லிப் போங்களேன்?

ஓழிக! இருளின் கனவே

-தம்பா-

குடுத்து

கிளங்கையிலிருந்து எட்டுக்கின்ற செய்திகள் இரத்தத்தை உறைய வைக்கின்றன. நாகரீக உவகம் கண்டும் கேட்டுமிராத கோர யுத்தம் வட கிழக்கில் தொடருகின்றது.

பல்வாயிரக்கணக்கான மக்களைக் காவு கொண்ட இந்த யுத்தம் பல வட்சம் மக்களைத் தனது சொந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாகவிடுவது. மூன்று வட்சத்துக்கும் அதிகமான தமிழ் மக்களும், இரண்டு வட்சத்துக்கும் அதிகமான மூஸ்லீம் மக்களும் பல்வாயிரக்கணக்கான சிங்கள மக்களும் அகதிகளாகவிடுவார்.

அகதி முகாம்களில் கூட மக்கள் நிம்மதியாக இங்கை. முகாம் களிலிருந்து கடத்திச் செல்வப்பட்டுக் கோரமாகக் கொல்வப் படுகின்றனர்.

யுத்தத்தின்போது சுவு இரக்கமின்றிப் பொம்பர்களும், கெவிகளும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. 50 முதல் 450 கிலோ கிராம எடையுள்ள குண்டுகள், எரியூட்டும் நேபாம் வகைக்குண்டுகள், கற பாறைகள் என்பன விமானத்திலிருந்து கணக்கின்றிப் போடப்படுகின்றன.

கிட்டத்தட்ட ஒருவட்சம் படையினர் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் குவிக்கப்பட்டுள்ளனர். நாளொன்றிற்கு ஒரு கோடி மூபா ஏதும் அரசு யுத்தச் செலவாகச் செலவு செய் கின்றது.

இந்த அழிவுகளும் அனர்த்தங்களும் நீங்கும், அமைதி நிலை உருவாகும் என்ற நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்று சிறிதளவேறும் தெள்படவிங்கை.

காவகாவமாகச் சகோதரர்களாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மூஸ்லீம் மக்களுக்கிடையே பகைமையுணர்வு திட்டமிட்டுத் தொற்றுவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இதற்குப் பலியான தமிழ் மூஸ்லீம் அமைப்புக்களும் அப்பாவி மக்களைக் கொள்ளிறாழுத்து வருகின்றன.

மேஜும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மூஸ்லீம் மக்களில் வெளியேற்றம் (அகதிகளாக) தமிழ் பேசும் மக்களின் குன்யமான எதிர்காலத்தையே வெளிக்காட்டி நிற்கிறது.

கிளங்கை கிணவாது அரசு ஒரு போதும் தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயமான உரிமைகளை வழங்கப் போவதிங்கை. பிரித்தானியர்களிடம் கற்றுக் கொண்ட பிரித்தானும் தந்திரத் தி ஜூடு ஜூட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்திருப்பதே அதன் நோக்கம்.

அரசின் கபடத்தனமான இச் சூழ்சிக்குப் பலியாகாது நிதானத்துடன் செயற்படவேண்டியது உரிமை வேண்டி நிற்கும் மக்களின் கட்டாயக் கடமையாகும்.

இன்றைய சூழலில் வட கிழக்கு மக்களுக்குத் தேவை அமைதி ஜனநாயகம், கருத்துச் சுதந்திரம்.

யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர, மனித விடுதலையில் அக்கறை கொண்ட அனைத்துச் சக்திகளும் பரஸ்பர விட்டுக் கொடுப்புக்கூடன் தூரித கதியில் செயலாற்ற வேண்டும்.

நிரந்தர யுத்த நிறுத்தத்திற்கு வழி கோவப்படவேண்டிய அதே வேளை தீர்வத்திட்டத்தை முன்வத்துப் பேச்சுவார்த்தைகள் பசிரங்கமாக நடாத்தப்பட்டும்!

ஆசிரியர் குழு

10.01.91

தொடர்பு முகவரி :

'OSAI'

C/O.S.THIRUCHELVAM.

20, RUE DE LA FOLIE
MERICOURT

75011 PARIS.

FRANCE.

முகவரி மாற்றத்தைக்
கவனத்திற் கொள்க.

நன் அட்டையில்
ாவேந்தன் பாரதிதாசன்
பாரதிதாசன் நூற்றாண்டை நினைவு கூருமுகமாக)

நன் அட்டை ஒவியம் : சாம்ளன்

அந்தியன்

கலைகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக

அவன் என் நாட்டவனால்லன்
 என்னை முன்பின் அறியவும் மாட்டான் .
 தமிழிற் பேசும் திறமையும் கீல்வான்
 என் மதுமிது மரபிபது எனவும் பிதுரியான்
 எனினும்
 என் மீதான ஒடுக்கலை அறிவான்
 என் துன்பத்தைத் துய ரக் குழற்றைக்
 கோபத்தைக் கிகாதிப்பை
 என் போராட்டத்தை அறிவான்
 எனக்காக, என் போராட்டத்தின் நியாயத்துக்காக
 எப்போதும் குரல் கிகாடுப்பான் .
 அவன் எந் நாட்டவனாயிலென்
 இன்னோர் கிரகத்தின் வந்தவனாயிலென்
 அவன் என் சோதரன் .

நீ என் மொழி பேசவாய்
 நான் வணங்கும் கோயிலில் நீயும் வணங்குவாய்
 என் போன்றே உடுத்து உலாவுவாய்
 இன ஒடுக்கல் போராட்டம் விடுதலை தாய்நாடு
 என்று பல கூறுவாய்
 காசுங் கறப்பாய்
 போதாமல்
 ஆணை பல விதித்து அடக்க முனைகிறாய்
 அடிபணிய மறுப்பதனாற்
 சினந்திதன்னை ஏக்கிறாய்
 ஆள்ளவத்து எண்ண அடிக்கத் துணிகிறாய்
 என் தாய் வயிற்றைப்
 பகிர்ந்தவனேயாகிடவன்
 எணை ஆள முனைபவன்
 எனக்கெள்ளறும் அன்னியன் .

நாடக நுழை!

ஓஓஓஓஓஓஓஓ

வீட்டும் வீதியும்

கி. பி. அவுந்தன்

தமிழில் நாடகம் உண்டா? இவ்வளவு என்ற கருத்தும் உண்டு. சிறுக்கது, நாவல் போல் நாடகமும் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தது என்பர். பம்மல் சம்பந்தமத்தியார் தமிழ் நாடகத்தின் கந்தை எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றார். தற்போது பரவலாகப்பேசப்படும் முன்றாம் வகை நாடகங்கள்களென்றும் நவீன நாடகங்களுக்குப் பாதல் சர்க்கார் வழி காட்டியாலார்.

இலங்கையில் தற்போது தமிழ் நாடகமேடை தூங்கக் கிடப்பதாகவும், நாடகவளர்க்கியானது தேங்கி விடத்தாகவும் எழுபதுகளில் முத்திரை பதித்து அடையாளங்காட்டிய பல நாடக ஆசிரியர்கள், நெறியாளர்களைக் காணவில்லை என கவானிதி மீண்டும் அவர்கள் அண்மையில் காட்டுவது விதுவித்துள்ளார். மகாமூம்பில் TOWER மண்டபத்தை வைத்தும் Lional Ventit அரங்கத்தையும் லும்புனி மண்டபத்தையும் சிஸ்கள் நாடகங்களே அரசோத்துக்கின்றன. அவர்களின் நாடக வளர்க்கியானது வேக

மாகமுன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது. ரூபவாகினியில் ஒளி பாப்பப்படும் சிஸ்கள் நாடகங்கள் பார்வையாளர்களைப் பிரயுப்புற செய்கின்றன.

தமிழில் ஒளி ஒளி சினிமாப் பாடல் நிகழ்ச்சியும் பொன்மாலைப் பொழுதும் ‘கலை நிகழ்ச்சி’களென மேடையேறுகின்றன.

நாடகமேடை இந்நிலையிற் காணப்படுகையில் நாடகப் பிரதிகள் நூலுருப் பெறுவதென்பதும் இல்லையின்றே கொள்ளலாம். வழுமையாகவே தமிழில் நாடகப் பிரதிகள் நூலுருப் பெறுவது குறைவானதாகும். ஆயினும் 1989ல் ‘மதமாற்றம்’ என்னும் நாடக நூல் கொழும் பிடிவிளை வந்துள்ளது. இலங்கைத் தமிழிலக்கிய முன்னோடிகளில் குறிப்பிடத் தகுந்தவரான அமரர். அ.ந.கந்தசாமியே இந்நாடக நூலின் ஆசிரியராலார். அறுபதுகளின்போது மேடையேற்றப்பட்ட இந்நாடகம் அந்நாடகளில் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டதென நாடகத்தைப் பார்த்தர்கள் இப்போதும் நினைவுசூரு

கீண்றனர்.

இதற்குப்பின் இப்போது 'வீடும் வீதியும்' நாடக நூலைப் படிக்க முடிந்துள்ளது. சிசன்னையில் கீதனை வெளியிட நூள்ள விந்தன் பதிப்பகம் இந்துப் பற்றியதான் தனது அறி முகத்தில் "சமூகப் பிரக்ஞங் யோடு சுட்டிக்காட்டிப் பண்டக் கப்பட்ட ஓர் அற்புதமான நூல்" எனவும் "நூலாசிரியர் ஈழத்து எழுத்தாளர் வரிசையில் புதிய ஒளிக்கீற்றறாய்த் தோற்றியுள்ள தரமான இலக்கியவாதி எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நூலாசிரியர் வீரகேசரி வாரமலர் வாசகர்களுக்குப் பரிச்சயமானவர். பிராண்சுக்கு வந்து சேர்ந்த இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளில் ஒருவர்.

பிராஞ்சு மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் பரிச்சயமுள்ள கலா மோகன் அவர்களே இந்நூலின் ஆசிரியர்.

'வீடும் வீதியும்' என்ற கீந்தாடக நூலுக்கு ஆசிரியர் பதினாறு பக்கங்களில் முன்னுரை எழுதியுள்ளார். தனது பண்டப்புப் பற்றியும், பண்டப்பிலக்கியம் பற்றியும், சமூகம் பற்றியும், சமூகத்தின் எண்ணாங்கள் பற்றியும் பல்வேறுவகையில் தன் கருத்துக்களை, விமர்சனங்களை முன்னுரையில் முன் வைத்துள்ளார். கீது அவரது பண்டப்புக்கும், வாசகனுக்கும் இடையேயான நெருக்கத்துக்குத்

தடைக்கல்லாகின்றது. வாசக னனயும் தன் பண்டப்பையும் நெருங்க வைக்கவே பண்டப்பாளி முன்னுரையில் பேசுகின்றான். நாடகத்தில் வரும் 'கட்டியக்காரன்' போல் முன்னுரை சிசயற்பட வேண்டும். ஆனால், 'வீடும் வீதியும்' நாடக நூலில் முன்னுரையும் நாடகமும் வேறு வேறு தாங்கியில் கியங்குகின்றனவோ என்று எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

இவர் தன் நாடகத்தின் காலது 'மாந்தர்'என சீதனத் தால் திருமணமாகாத சாருமதி என்னும் பாத்திரத்தையும் முற்போக்கான கருத்துக்கள் கொண்ட அறிவு ஜீவிகள் எனக்கூறும் ஜந்து பாத்திரங்களையும் கொண்டுள்ளார்

சீதனப் பிரச்சினையும் 'முற்போக்குத்தன'த்தின் போலித்தனமும் நாடகத்தின் கருவாக அமைகின்றது.

சீதனப்பிரச்சினையை முற்போக்காளர்கள் கருத்துப்போக்காளர்கள் கருத்துக்கு கொள்வதில்லை எனவும், அவர்களது புரட்சி பற்றிய கருத்துப் பீதனம் சாதி என்பவை சீரதிருத்தவாதம் என நிராகரங்கப்படுவதெனவும், சமுதாயத் தில் எரியும் பிரச்சினையாய் சீதனப் பிரச்சினை உள்ளடைவும் கவலை தெரிவிக்கும் ஆசிரியர், சீதனப்பிரச்சினையில் அல்லவுறும் பெண்களுக்காய்

வாதாடுவதுடன் 'முற்போக்காளர்'களின் போலித்தனங்களை அம்பலப்படுத்துவதும் தனது பணி எனப் பிரகடனம் செய்துள்ளார். ஆனால் அவரது படைப்பிள் இவ்விவண்ணங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளதா என்பது கீள்விக்குரியதாகும்.

இவாது 'சாருமதி' தன்களைச் சிறை மீட்க 'ராஜகுமாரன் ஒருவன் வரமாட்டானா?' என ஏங்கும் பெண்ணாகத்தான் பண்டக்கப்பட்டுள்ளாள். இவளது முகாரி ராகத்தைக் காது பகாடுத்துக் கேளாத முற்போக்கு முகாயிலிருந்து உடைந்து தனியே வரும் 'ாமேஷ்' என்னும் பாத்திரமே இவளைச் சிறை மீட்கும் ராஜகுமாரன் ஆகிறான்.

சீதனப்பிரச்சினையில் அல்ல வூறும் பெண்ணினத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் இப்படித்தான் தீர்வுக்கு வழி கூறுகிறார் ஆசிரியர். இஸ்கேதான் ஆசிரியரின் முன்னுரையும், பண்டபும் வேறுபடுவதைக் காணமுடியும். இந்நூலாசிரியரும் பெண்களின் பிரச்சினையை ஆண் மேலாதிக்குத்துடனேயே அனுசியுள்ளார்.

இதுளாவ்காள் இன்றைய பிப்ளியை வாத்கள் பெண்களுக்காய் ஆண்கள் வழக்காடு வங்கு எதிர்க்கின்றார்கள்.

சமுதாயத்தில் பெண்கள் பிரச்சினை என்பதும் பெண்

கனுக்காய் வாதாடுவது என்பதும் நம் போன்ற முன்றாம் உலக, அதிலும் குறிப்பாக கீழுத்தேய நாடுகளில் கலாச்சாரமாபு, சிந்தனை மரபு, வரலாற்று மரபு என்பவற்றைச் சார்ந்த பிரச்சினையாகும்.

இவை புதிய கருத்துக்களை முன்வைப்பதால் மட்டுமே மாற்றம் பெறுவதில்லை. அச் சமூகத்தின் வாழ்தல் மீதான நெருக்கடிகளும் தேவைகளும் கூர்மையடைகையிலே கருத்துக்கள் இணைந்து மாற்றங்களைக் கொணர்கின்றன. இதுணைப் புரியாததனால் தான் 'வீடும் வீதியும்' ஆசிரியர் போல் சமுதாயத் தீர்வுகள் முன்வைக்கப் படுகின்றன. தலை நநாக்குப் போகும் முதிர் இளம் பெண்களுக்குச் சிறை மீட்கும் ராஜகுமாரர் களை அறிமுகப்படுத்த முடிகிறது. ஆனால் இப்பொழுது சமுதாயப் பிரச்சினை சீதனப் பிரச்சினையைல்லாம் பின் தள்ளி விட்டு வேறு தளத்திற்குச்சென்று விட்டதென்பதை 'வீடும் வீதியும்' ஆசிரியர் போன்றவர்கள் கவனிக்கத் தவறுகின்றனர்.

1983ற்குப் பின் கடல் வழியே பெண்களும் படகுகளில் இளம் பெண்கள் எப்பொழுது கால்வைக்கத் தொடர்ச்சினார்களே அப்பொழுதே சமுதாயத்தில் பெண்களின்பிரச்சினை வேறு பரிமாணங்களை எட்டத் தொடர்ச்சி

விட்டதென்பதை நாம் கவனத் திற் கொள்ளவேண்டும்.

இன்றைய நமது சமுதாயத் தில் பெண்களின் ப்பிரச் சின்னயானது இளம் விதவைகள், வீட்டை விட்டு விவராயேறி மீண்டும் சமுதாயத் தில் இன்னையழுதியாத இளம் பெண்கள், விவரிந்தாகுகளுக்கு ஆண்கள் சென்றுவிட்டதால் திருமணமின்றி அவ்வழுறும் பெண்கள் இப்படியாகப் பெண்களின் பிரச்சினைகளே மாறி போயிருக்கும் இவ்வேவளையில் சீதனப்பிரச்சினையை முன்னுக்குக் கொண்டு வருகிறார் ‘வீடும் வீதியும்’ ஆசரியர்.

‘வீடும் வீதியும்’ நாடக

நூலானது நாடக உத்தி முறையிற் சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும் அதன் கால அம்சங்கள் வாசகங்கள் உறுதுப் பனவாக உள்ளன. பாத்துராக்கள் ‘வீரபாண்டிய கடப்பொம்மன்’ சினிமா போல நீண்டவசனங்களைப் பெசுக்கான நன. இனவு வாசகர்களுக்குச் சலிப்பை ஊட்டுவதுடன் நாடக உணர்வையும் ஜிழக்ககச் சியகின்றது. காட்சியும் வசனமும் சமன் செய்யப்படாமல் வசனங்களாலேயே நாடகத்தை நடத்திச் செல்ல முடியுமென ஆசாரியர் நம்பியிருக்கிறார். இந்நாடகம் மேடையேற்றப்படுகொயில் மேற்றும் குறைபாடுகள் விவரித திறரியலாம்.

விமர்சகர்களுக்கு!

எமது ‘ஒகையில் விவரிவந்த ஒகை 1 ஒவ்வொகை 1, ஒகை 1 ஒவ்வொகை 1 ஒவ்வொகை 2 ஒவ்வொகை 2 ஒவ்வொகை 1) சத்தியமூர்த்தியின் கையையும் திவக்கியமும் கட்டுரையை நூல் வடிவில் விவரிக்கிகான முயற்சிப் பதால் கிக்கட்டுரை பற்றிய விமர்சனங்கள் உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப் படுகின்றன.

பத்திரிகைக்குழு.

கண்டதும் கேட்டதும்

- பிசுமி:-

கண் டது (1)

பாரிஸ் திலக்கிய நிகழ்விவான்றில் ஆசிரியர் ஒருவரைச் சந்தித் துக் கொண்ட இளைஞன், அவரை அன்போடு சுகம் விசாரித்தான்.

அந்த இளைஞன் கேகாதரி இந்த ஆசிரியரின் மாணவியாம்.

“உங்களைப் பற்றி அக்கா நிறையப் பேசுவா. நீங்கள் பாரிஸில் அருப்பதாகவும், உங்களைச் சந்திக்குமாறும் கூடக் கடிதம் எழுதியிருந்தா” என்று உணர்ச்சி ததும்பக் கூறிக் கொண்டிருந்த இளைஞன், ஆசிரியர் அவன் கேகாதரியைச் சுகம் விசாரித்தார்.

“மணம் முடித்து தொண்டாவது குழந்தை பிறக்குந் தருணத்தில் நாட்டில் மருத்துவ வசதியே இல்லாததால், அக்கா இறந்து விட்டா”என்றான் இளைஞன்.

சில கணங்கள் மொன்றித்த ஆசிரியர் கண்கள் குளமாயின.

கேட்டது (2)

இதன்னிந்திய நடிகர்கள் அடிக்கடி ஜோரோப்பிய நாடுகளுக்கு அழைக் கப்படுவதும், உடல் வருந்த உழைக்கும் மக்களின் பணத்தில் அவர்களுக்கு நாடுகாட்டி அனுப்புவதும் வழுமையான சமாச்சாரந்தான்.

அண்மையில் நடிகை அமலா ஜோரோப்பிய நாடிடான்றிற்கு வாவழைக்கப்பட்டபோது, நிகழ்ச்சி மேடையில் ரசிகர்களுடன் கை துலுக்கிக் கொள்ளவும் ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது.

நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர்களை விடக் கை குவுக்கல் நிகழ்ச்சியைக் தனித்து ஒழுங்கு படுத்தியிருந்தவர் அதிகாவில் வாபம் பெற்றுக் கொண்டாராம்.

ஒரு குவுக்கிக் கொள்வதற்கு ஒவ்வொரு ரசிகரும் செலுத்த வேல்லாடிய திதாகை 100 Rs. இலங்கை நாணயப்படி ஏறத்தாழ 3000 ரூபாய்கள்.

கேட்டது - 3

இலங்கையிலிருந்து அகத்திகளாகத் தமிழகத் துக்கு இடம் பெயர்ந்த மக்கள் வறுமையின் நிமித்தம் முன்னாறு ரூபாவிற்குக் காருத்தடை செய்து கொள்ளுகின்றார்கள்.

கண்டது (4)

கண்கள் சிவக்க, கண்களில் நீர் கசிய வீட்டுக்குள் நுழைந்து ஒரு அன்பர் பிரானுக்குப் பெண்மணி ஒருத்தியைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

அன்பரின் நண்பர் காரணம் வினாவ, அவர் சம்பவத்திற்கு விபரித்தார்.

“மீத்ரோவுக்க ஆரோ ஒருத்தன் ‘வெறி’யைப் போட்டிட்டு ‘அவு’வோட சொறிந்திருக்கிறான். முதலே ஏதோ கேட்டான். பிறகு கையைப் பிடிச்சான். அதுக்கு மேலேயும் என்னையா செய்யப் பார்த்தான். அவன் செய்தது அநியாயந்தான். அதுக்கு, மீத்ரோவுக்க நிக்கிற மற்றுச் சனங்களைப் பார்க்கிறதின்மூலமே! ஒன்றும் யோசிக்காம தன்ற பாட்டில் ‘ரியர் ஆாஃ’நூத் தூக்கி அடிச்சாவி! உவனவைக்கு.....”

“நீரும் ‘அவன்’ர அட்டாகாசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்டனோரா?”

“நான் மட்டுமல்ல எல் வாருந்தான்”

“அப்ப தேவைதான்”

“என்ன சொல்லுவரீர்?”

“கண்ணுக்கு முன்னால் ஒரு அநியாயம் அக்கிரமம் நடந்தா அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கக்க் கூடாது. நின்டா அதுக்கான தன்டனையை அனுபவிக்கத்தான் வேணும்”

“!!! !!!”

கேட்டது (5)

யாழிப்பாணம் அப்படியே பாரிஸுக்குப் பிபயர்ந்து கொண்டிருப்பது கண்கூடு. அந்த வணகயில் அண்மையில் மேலும் ஒரு செய்தி எட்டியது.

பாரிஸ் - பார்பஸ் என் ற கிடத்திவிருந்து ஒபே விள்ளியர்ஸ் என்னும் கிடத்திற்குப் ‘பறகவக்காவடி’ எடுக்கக் கில தமிழ் அன்பர்கள் விருப்பங் கொண்டு, அது சம்பந்தமாக பொள்ள அனுமதி பெறும் முயற்சியில் இறங்கியுள்ளனராம்.

கண்டது (6)

ஒரு முதியவரும் ஜிளாஞ்சன் ஒருவனும் சம்பா ஷித் தூக் கொண்டிருந்தனர்.

இனைஞன் முதியவரை நோக்கி ,
 " வின்றைய விலங்கைப் பிரச்சினை பற்றி உங்கள்
 காந்திதென்ன?" என்றாள் .

சில விளாடிகள் சிந்தனையில் ஆழந்து போன
 அவர் , மேசையிலிருந்த தாள் ஒன்றில் கோழி முட்டைப் படம்
 ஏன்றை வரைந்து இனைஞன் கையில் கொடுத்து விட்டு, "கவனம்
 கீழே போட்டுவிடாதேயும்" என்றார் .

சிரிக்கத் தொடர்விய இனைஞன் உள்ளார்ந்து அர்த்தத்தை
 உாசிப் பார்த்தும் முகம் கவலைதோய மென்னித்துக்
 கொண்டான் .

அவசியமில்லாத யுத்தத்தை மனித குலம் கண்டிக்க வேண்டும்! -வெ. பி. சில்வா

ஸ்ரீலங்கா மக்கள் கட்சி பொருளாதார பாதிப்பை அபி
 பொதுச் செயலாளர் வெ. பி. விருத்தி அடைந்து வரும் நாடு
 சில்லா சொன்னதாவது:— களுக்கு ஏற்படுத்தி, அந்த நாடு
 களையும் தமது வளையில் திக்க
 வைக்கலாம்.

"அமெரிக்காவின் இராஜாவுவ
 நடவடிக்கை நிச்சயம் அங்கே
 கரிக்கப்பட முடியாது.

குவெத் தொடர்பான்
 பிரச்சினையை தீர்க்கும் பணியை
 அரபு நாடுகள் மேற்கொண்
 டிருக்கலாம்.

அமெரிக்கா உலகின் துப:
 பெரிய இராஜாவு சக்தி என்ப
 தனை நிருபிக்கவும், யுத்தத்தால்

‘இந்தா ரண்டாரயாகுது....’

சூரேஷ் மனசுள் வேசான ஒரு கீத சுகம் நீவிற்று. சோர்ந்த உடல் சூரீ ரித்து, சடுதி உற்சாகம் கொண்டது. இடது கை விளிம்புச் சட்டை கிளப்பி ‘வார்சு’ பார்க்க முகத்தில் நூலையல் பம்யிய ஆனந்த பரவசம்.

‘இன்னும் அஞ்ச நியிங்ம் இருக்கு’

கெக்கலிப்பு. ‘கேணவயர் சூடு’ அவன் கையில் அவசர கோவமாகியது. ‘ஹங்கரி’ல் கொழுவினான். ‘பாத்றும் பேஷன் பைப்’ திறந்து சாட்டயாக முகம் அலம்பியாயிற்று. துவாய் எடுத்துப் பறதியாகத் துடைத்த பின், ‘சிவில் சேடு’, ‘ஜக்கற்’, ‘குஷ்’ மாட்டினான்.

‘இனி வெளிக்கிடுவம்’

அடுக்குப் பண்ண, ‘பத்ரோன்’ இவன் எதிரே ருத்திர சர்மன் மாதிரி ‘ஸ்ரோதான்’ சாலைக்கு வெளியே நிற்கிறான்.

ருத்திர முகத்தில் மலர்ச்சி ததும்புகிற சிரிப்புச் கலையில்லை. கண்களில் அக்கினி கக்கிற யின்னல். சாந்தமான முகபாவம் தேங்கிய போதும் ‘விறும சத்தி’ சாட்ட பத்ரோன் முகம் ‘சப்’ பென்று இருக்கின்றது.

தன்னுள் ‘கறுமறு’ ததான், சூரேஷ்.

‘உவன் நிந்கூலம் உப்பிடித்தான்’

பரவச நிலை குலைந்து நிற்கையில் நெஞ்சு நீவி ஒரு பிபருமூச்சு இவணை மீறிக் குதறிப் போயிற்று.

‘வெளிக்கிட்டாச்ச; மெல்லமா நடையக் கட்டுவம்’

மனச கிளர்த்திற்று; ஓர் இடறல்.

‘பொன்ஸ்வா’ சொல்லுவமா, விடுவமா?’

புருவம் நிந்த, கண நேர யோசனை.

பத்ரோன் பார்ஷவ ‘இதுமாகுத் தோணுவதாயில்லை.

‘அப்ப, அது, வீண் முகஸ் துதியாகிவிடும்....’

மனச தாாச பிடித்தது. யோசித்தான்.

— என். அகஸ்தியர் —

‘அவன் பதினுக்கு பொன்ஸ்வா’ சொல்லாட்டியும் பறவாயில்லை. நாம சொல்லுவதும்’

எழுந்தமான சமாளிப்பு. தன்னுள் திருப்தியாகி, உடல் நசிய சற்றுச் சிலுப்பி, பத்ரோனனுக் கடந்தான்.

“பொன்ஸ்வா மிஸ்ஸா”

கட செவியன்போல் சுரேஷ் பதினுக்காகக் காட்டுத் தீட்டினான். துவை திருப்பாமல் சிறு கடைக்கண் எறி.

பத்ரோன் வாயில் பதில் ஏதும் இல்லை.

அவன் கைப்படங்கைத் திருகி ஊசி முனைப்பாக ‘உருளோசை’ப் பார்க்க, இவனும் தன் கடிகாரம் பார்த்தான்.

மணி ரண்டரை.

‘அறுப்பான் இனி முறையான்’

கண்டம் ஒன்று தப்பினதான ஆசுவாசம்.

அடுத்து, ‘மெத்ரோ’வைப் பிடிக்கிற ஆவேசம்.

வெளியேறி வேகமாக நடந்தான்.

சாலையோராஸ்களில் விதிவிதமான பட்சணங்கள்.

வாசனை நாசினை நிந்தியது. யாழ்ப்பாணத்தில் முத்துப்பாட்டி பலகாரம் சுட்டு விற்கிற கொட்டில் நிடி மூக்கில் அம்மிற்று.

“உந்தப் பிரச்சினையனுக்க முத்துப்பாட்டி இமீமட்டைக்கு...?”

அவலமாக யோசிக்க மனச மறுத்தது.

பாட்டி உருவம் கூனல் விழுந்து ஒரு கனவு போல் பூஞ்சாணமாகக் கண நேரம் மனக்கண்ணில் அலைகிறது. வெண்ணுகில் மிமட்டாக்கு.

பாட்டி ஊர்க்குமர்களைக் கரை சேர்க்கிறதில் விண்ணி.

அது, ஊர் பூராவும் தொரியும்.

‘நோரவேயில் முத்தக்கா புருஷன் புள்ளையோட சீவிக்கிறதே அந்த ஆச்சியாலதான்.....’

ஊனிய கண் கசிவு வெளிச்சத்தில் கும்மி மினுங்கிற்று.

‘பாட்டி இருப்பாவோ.....?’

ஐமிச்சமாக இருக்கிறது.

‘தங்கச்சிமார் ரண்டு பேரூம் ஆளையாள் மாறிக் கடிதம் போடுவானவ. கன நாளாக் கடிதமே வாறேல்.... என்ன சங்கதி....?’

தேகமடங்கக் குருதி கொதுத்தது.

போனவாரம் ‘சமாதானப் பேச்சவார்த்தை’ நடந்ததாகக் கேள்வி. இது, கடை முதலாளிகளுக்கும் நடுக்கமிடுத்திருக்கிறதை இவனும் கவனித்து வருகிறான். பிறகு

‘நியூஸ் பேப்பர்’ பார்க்கிற விருப்பம் இவனுக்கும் ஜில்லை.

‘இனி இயக்ககாறருக்குக் காசு குடுக்கிறது பிசகு’

செய்தி காதில் விழுந்த பின் மனசு சிசால்லுது.

‘சமாதானம் போறிறண்டா, பேந்தேன் இயக்கக்காறருக்குக் காசு குடுப்பான்.....?’

ஒரே குடைசல்.

ஆனால், ஒரு வில்லஸ்கம்.

‘பிரச்சினை தீந்தால் வெளிநாடுகளில் இருக்கிற அகதியளைத் திருப்பி அனுப்புவார்கள்தானே?’

இவனும் அரசியல் தஞ்சம் கேட்ட அகதி.

கடும் யோசனை.

உமிழு நீர் தொண்டைக் குழியின் ‘முடுகு’கிட்டது.

‘அங்க போய் என்னெண்டு சீவிக்கிறது?’

சாடையாகத் தலை வலி எடுத்தது.

‘அப்பாட்மெண்டு வந்தாயிற்று.

‘கடிதம் கிடிதம் வந்திருக்கும்.....?’

‘வெற்றர்ப் பொக்ஸ் திறக்க, பறதியாகப் ‘பொக்கற்’ ருள் ‘கீ’யைத் தடவுகிறபோதுதான், ‘ரூம்மேடு’ ரவி ‘வெற்றர்ப் பொக்ஸ் கீ’யும் எடுத்தது நினைவில் வருகிறது.

‘மறதிக்குச் செருப்பால் அடிக்க வேணும்; அனுப்பாரோட ஆத்திரம் அவசாத்துக்கு ஒண்டும் செய்யேலாது.. இன்னொரு ‘கீ’ சரிக்கட்ட வேணும்...’

‘புறுபுறுப்பு’ ஓயவில்லை. ‘பொக்ஸ்’ஸமன் கைவிட்டு ஒரு பாட்டம் தடவினான்.

‘கடிதங்கள் இருக்குமாப் போலக் கிடக்கு....?’

இருவிரல் கோதி மெல்ல நுழைத்து, தடக்குப் பட்டதை இடுக்கி எடுத்துப் பார்த்தான்.

‘அசெடிக் வெற்றர்; ஒரு விவடிங்காடு; பாங்ஸ்ரோந்மன்’

கொஞ்ச நாளாகக் காவில் சிறு அதைப்பு. இரவில் சாதுவான ‘விண் விண்’ வலிப்பு. ‘கம்பசு’க்குச் ‘சயிக்கிள்’ல் போகேக்கக், கொக்குவில் பாட்டாளிப் பாவலன் சந்தியில் ‘பெடறல்ஸ்’ ஜிடறி அடித்தது. ஒட்டகப்புலத்தான் எண்ணையோடு அப்ப சுகமானது.

‘அந்த நோவோ.....?’

பசிக்களை. முகம் நெற்றி ஏகலும் நெய் சளித்து மினுங்கிற்று.

சப்பாத்துக்கள் கழுற்றி நியர், மேனையில் ஒரு ‘சிலோன்’ கடிதம்.

பரவசமான அக்களிப்பு. அம்பலோதியாக உற்றுப் பார்த்தான்.

‘நூம்மேட்’ ரவி பிபயர்.

தொட்ட நத்தைச் சுதை சாட்ட முகம் கும்பிற்று.

‘தான் ஏதோ பெரிய ‘பிறை மினிஸர்’ ரெண்ட்டு ரவியனுக்கு எண்ணாம். தன்ற கடிதத்தை நான் பாக்கேளன்று தெரிந்துகூடும், வேணுமிமண்டு மேனையில் வச்சிட்டுப் போயிருக்கிறான்’

வெக்காளம் ஆவேகித்து மண்ணைக் குழியுள் புராந்தது.

கடிதம் எழுதாத தங்கச் சிமாரில் பரிதாபம்.

கணத்தில் சோபை இழந்த ஆத்திரம் அருக்கூட்டிற்று.

நாட்டுப் பிரச்சினை, வீட்டுச் சங்கதி அறியவும் முடிவதில்லை.

‘உவன்ற கடிதத்தில் ஏதும் கிருக்கும். பாத்திட்டு வைப்போமா.....?’

விபரீத ஆசை. மனசு கிளர்ந்து சலனப்பட்டது.

‘எதென்டாலும் ஒரு ஆளுக்கு வந்த கடிதம் மற்ற ஆள் பாக்கப்படாது..’

மனம் அடித்துச் சொல்லிவிட்டது.

அசமந்தமாக எழுந்த ஆசை. அடக்கிக் கொண்டான்.

குசினியில் சாப்பாடு சமைத்து வைத்த சிலமனைக் காணவில்லை.

‘தனக்கு மட்டமாகச் சரிக்கட்டித் திண்டிட்டு வெளிக்கிட்டி உடான். சரியான சுயநலக்காரன். உவணோட பங்குப் பிணைப்புச் சரிவராது’

‘பிறிழ் சட்டர்’ இழுத்துத் திறக்க, உள்தட்டுக் குலுங்கிற்று. அந்தவாகில் காய்கறி, பழுவகை, மீன், இறைச்சி, சாப்பாடு, கீழே கொட்டுண்ட பின்பே, தனக்குப் போட்டுவைத்த சாப்பாட்டுக் கோப்பை, சோறும் கறியுமாகக் கவிழ்ந்திருப்பதைக் கவனித்தான்.

‘ஆஞ்சோஞ்சு பாராதவன் கருமம் தான் சாகக் கடவது’

கண் சாட்டயாகக் கவன்கி மினுங்கிற்று.

கொட்டுண்டதைப் பக்குவமாக எடுத்துப் பீஸ்கானில் போட்ட பிறகே விழையம் வெளித்தது.

‘ஒரு சிறங்கை சோறும் தேறாது’

வெளியே மணி ‘ணிஸ்’கிட்டது

துமிழிப் பேழையுடாகப் பார்த்தான்.

இயக்கக்காறர் போல் நாலு பேர். எந்த இயக்கமென்று தெரிவதாயில்லை. கை கால் ஓடவில்லை. பதட்டம்.

‘குடுத்தால் பழி; குடுக்காட்டி வில்லங்கம்; வாய் திறந்தால் பிகாழுவல்...?’

கிவன் அழைக்க முன் அவர்கள் உள்ளே வந்த போதுதான் சங்கதி வெளித்தது.

‘தேவசேவைக்காறர். கூட ஒரு மொட்டாக்குச் ‘சிஸ்டர்’ மங்கலுக்குள் கிவ அவன் கண்ணில் சரியாகத் தெரியவில்லை.

இப்பதான் ஆக முழிசாட்டமாகியது.

‘ஆவ வேற வேல வெட்டி இல்லாமல் வந்த ஜிடத்திலேயும் ‘தண்டி’க் கொண்டு திரியினம். கறுமம், என்ன சுவத்துக்கு உள்ள விட்டன்?’

அடிக்கடி பல திகில் தில்லுமுல்லுகள் திமிலோ கப்படுவதை கிவன் அறிவான்.

‘அதில கிது எது சேத்தி.....அல்லது.....?’

சினப்பு முகம் காட்டாமல் ‘நெலா’கச் சிரித்தான். தவறவிட்ட எதையோ தேடுவது போல் பாசாங்கு செய்தான்.

தேவசேவைக்காறர்களில் ஒருவர், மேரை மரியாதையோடு, ‘விசவாத்தின் ரட்சணியம்’ சுஞ்சிகையைக் காட்டிக் கேட்டார்:

“கிதுகளை நீங்கள் படிக்கிறதில்லையோ?”

கிவன் முகம் அருக்குளித்தது.

“நான் கைவம். ‘பைபிள்’ல் ‘இன்றஸ்ற்’ இல்லை. படிக்கிறதுமில்லை”

‘வெறும் பேயென்’

சிஸ்டர் மனம் பொரிந்து கொண்டா.

“பரவாயில்லை. வேதாகமங்கள் சனங்களின் ரட்சப்புக்குத் தொண்டு செய்கின்றன. நீங்களும் கிதில பங்கு பற்றவாம்தானே? இதை ஒருக்கா வாசித்துப் பாருங்கோ”

‘வேதாகம நம்பிக்கையோட அபயமிட்ட ஆயிரக்கணக்கான சனங்கள் செத்து ஒழிஞ்சுதுதானே பலன்?’

கணை ஏற்ற நினைத்தான். வாய் திறக்கவில்லை.

ரட்சணியத்தை நீட்டியவர் கை தவண்டையடித்தது.

“இப்ப வசதியில்லை”

தட்டிக் கழிக்கிறதை மற்றவர் கவனித்து, மீல்ல எழுந்தார்.

“இப்ப வசதியில்லாட்டி, பிறகு தாருங்கோ, வாறும்”

கிவன் கிதுக்கு மறுவிமாழி கூறத் தெரியாமல் முழுசுகிறதை அவர் ஒரு ‘பிடி’யாக்கிக் கொண்டார்.

சிஸ்டர் விடாப்பிடியில் நின்றா:

“வசதி கிருக்கிற நோம் காசு தாருங்கோ. காசு பெரிசில்ல; மனிசர்தான் பெரிசு. கிது வேதவாக்கியம். கிது உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் தொடர்பை உண்டாக்கியிருக்கிறது. கிதுக்காகச்

கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரம் சொல்லவேண்டும்"

இவனுக்கு இந்த வாக்கியம் அர்த்தமாகப்படவில்லை.

மண்ணை வலிக்குமாப் போல இருந்தது.

‘இடிதண்ண சில்லவுடுப்பு’

ரட்சணியத்தை அவன் கையில் அழுத்தி ஆனந்தமாகச் சிரித்தார்.

‘இது பெரிய உத்தரிப்பு. சொல்லித் தப்பேலாமக் கிடக்கு’

வாழுமூப்பழுத்தில் ஊசி ஏற்றின சாஸ்த வேதாகமம் கொடுத்த சாதனையை அடக்கமாகப் பாவனை செய்து, ‘எப்படியும் புத்தகம் வேண்ட வைச்சிட்டம்தானே’ என்ற திடும்போடு அவர்கள் வெளியேறியதும், நோத்தைப் பார்த்தான்.

‘சுவ சிவா, நாலாக்சு’

பீங்கானில் கோதி வைத்த சோற்றை ‘வதக் வதக்’கிள்ளு சாப்பிட்டான்

உண்ட கணை தேகத்தில் ஆயாசமாகவே ‘செற்று’யில் குத்துண இருந்தான்.

‘ாவி வழுமட்டும் ‘ரானி’ பார்த்தட்டு ஆருக்கு இறங்குவம்...’

கடந்த ‘சனங்’ முழுக்கத் தட்டிப் பார்க்க, அப்பதான் சனங்கள் வண்டில் ‘லம்படா’ முடிந்து எழுத்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

‘பறப்பாரால் பிறேசிலியன்ற நல்ல ஒரு பாட்டுப் ‘புரோக்கிரமை’ விட்டிட்டன்’

அதறை எகலும் கொஞ்சம் மஸ்கல் தாவிற்று.

ராவி பேரில் வந்த கடிதத்தை மேசையில் பார்க்க, தஸ்கச்சிமாரில் வேவுண்டான ஆத்தரம் கிளர்த்திற்று.

‘என்ன திகதியில் ‘சீல்’ விழுந்திருக்கு?’

விழு குத்தி உற்றுப் பார்த்தான்.

10.12.1989. தெல்லிப்பைளை.

‘ஊரில் பாரச்சினனியெண்டா, ரவிக்குக்கடிதம் வந்திருக்காது. ‘இதுகள்’ போட்டிருக்கலாம்தானே?’

மனசு கிளர்ந்து அழுந்த, கண் சுரந்து பொசிந்து மினுங்கிற்று. கண்டக்கண்ணில் கீற்றுக் கோடுகளாக நீர் வழிந்தது.

‘எல்லாரும் துவக்குக்கேளாட நின்டா, அதுகள்தான் என்ன செய்யும்?’ ஆருக்கு இருப்பது நியிங்ம்.

‘இனா வெளிக்குடுவம்’

அருக்குப்பண்ண, ‘பொலிபோன்’ அடிக்கிறது.

‘பெசிமுடிய, முகத்தில் சடுதியான ஒரு சோக வாட்டம்.

நோர்வேயிலிருந்து அத்தார் இவன் தஸ்கச்சிமார் பற்றிக்

கதைத்திருக்கிறார்.

‘எங்கட நாட்டில் பெண்ணாய்ப் பிறக்கிறதைவிட, பெண்ணோடு கூடிப் பிறக்கிறவன்தான் கறுமக்காறன்’

கனாளாக இவனுள் மறுகிக் கொண்டிருந்த ஒரு ‘பளான்’, ‘போன்கோல்’ வந்த பிறகு பிரளயப் படுத்திற்று.

‘ரவியிட்ட நேரடியா எப்படி வாய் விட்டிரது?’

வெகுநாள் தருணம் பார்த்து வருகிறான். வாய்க்கவில்லை. இன்று மனசு ‘கேள் கேள்’ என்று அடித்துக் கொள்கிறது.

இந்சு விமீம் ஒரு பெருமூச்சு நீவி எழுந்தது.

‘ஒரு சங்கடம்.

‘ரவி ஒரே தங்கச்சிக்காறன். சகோதரி ஒண்டுக்குக் கேக்க, அவன் தன்ர சகோதரிக்கு என்னைக் கேட்டு, அது, மாத்துச் சடங்கில் வந்து நின்டா....?’

அச்சம் சூல் கொண்டது.

‘ஒரு மாத்துக் கவியாணம் ரண்டு குடும்பத்தைச் சீரழிக்கும்’ என்று முத்துப்பாட்டி நிடுகலும் சிசால்லுறவு.

இவன் தற்காலத்துப் பையன். ஆனால் யாழிப்பாண வைதீகப் பிடிப்பு இறுக்கம். சமய ஆசாராங்கள், விளையாட்டு விளோதங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள் நடந்தால் நாட்டுப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிட்டதாக இவன் கண்ட அரசியல். இனம் சந்ததியான இவனுக்கும் பழம் முத்துப் பாட்டியே ஞானக்குரு.

கவியாணம் கட்டவும் ஆசத்தான்.

‘முத்துப்பாட்டிக்கு எழுதிக் கேட்டு, அவ, “சரி” மியண்டா, வாய் வைப்பம்’

ஆதங்கத்தோடு எழுந்தான்.

‘மோசமான நாட்டுப் பிரச்சினையஞ்சுக்க முத்துப்பாட்டி என்ன ஆனாவோ?’

இந்சு குழுநி மனசு நிட்டுருவிற்று.

விடியக் கண் வழித்த பிறகும் ‘பெட்’ டில் சோஷ் தீயந்து போய்க் கிடக்கிறதை ரவி கவனித்தான்.

“என்ன சங்கதி, உள்பாட்டில் முழுசக் கொண்டு இருக்கிறாய், ஏதுங் கணாச்சல் கிரைச்சேலா?”

“அப்படி ஒண்டுமில்ல”

‘சமாளிக்கிறது சிகட்டித்தனம்’ என்று இவன் நினைப்பு. ரவியைப்பார்த்தான்.

“சங்கதி அறிஞ்சியோ?”

“என்ன து?”

“எனக்கிகாரு ‘வகு’ அடிச்சிருக்கு”

“வகுகோ..... அப்ப, உண்பாடு வாசதூன்”

ரவி நக்கல் பண்ண, இவனுக்குங் கேகந்துயாயிற்று. தன் ஒசத்துக்கையைப் பறை சாற்றுவானான்.

“பத்தோன் சம்பளம் கூட்டிப் போட்டன்!”

ரவி நமட்டிச் சிரித்தான்.

“தலை குத்திப் பிரண்டாவும் சம்பளம் கூட்டாத் பத்தோன் தனக்கு வாபஸில்லாம் எதையும் பிசய்திருக்க மாட்டான்....”

சுரோஷுக்கு, அரியண்டமாக இருந்தது. ரவி பேசினைக் கீகட்டால் தன் வாசி கெடும் என்று நினைத்தான்.

‘இவன் மட்டில் பேசிப் பயனில்லை’ என்று ரவியும் கணத்தையொற்றினான்.

“மேசையில் கடிதம் கைச்சன். நீ எடுத்துப் பாக்கேலப் போல....”

ரவி கேட்டதே இவனுக்குச் ‘சுருகு’கிகன்று கைத்தத்து.

“கவரிவ உஞ்ச பேரல்லோ இருந்தது....?”

“உடைச்ச கவர்தானே, பார்த்திருக்கலாம்”

“எண்டாவும் ஓராளினர் பேர்வ வாற கடிதம் ஜின்னோராள் பா க்கப் படாதுதானே?”

“அதுவும் சரிதான்”

கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்த கையோடு ரவி “பாத்றும்” பக்கம் போக, இவன் இருந்த வாகில் படித்துவிட்டுச் சரித்தவனாக வலு ‘குஷி’ யாகத் துள்ளி எழுந்தான்.

“ரவி ஒரு ‘குட்னியூஸ்’”

‘என்னது?’ என்று கேட்க முதலே கரோஷ் சொன்னான்.

“கிலங்கையில் இப்ப சரியான பிரச்சனையாம் ரண்டு பகுதியாலும் குடுபட்டு நாள் வீதம் அம்பது அறுவடிதண்டு சனம் சாகுதாம். யாழிப்பாணத்துக்குப் பிரிய அழிவு வரப்போகுதாம். அதுக்கிடையில் மூத்த மாமா தங்கச்சினவை ‘ரின்ஸ்’ மூலம் ஜேமர்மனிக்கு அனுப்பிப் போட்டார்”

ரவி ‘நமட்டிச் சிரித்தான்.

“உதே ‘குட்னியூஸ்’! சனங்கள் சாகிறதும் உனக்குச் ‘குட்னியூஸ்’ என்ன?” “நான் அதைச் சொல்லேல”

“பின்ன, எதைச் சொன்னி?”

‘தங்கச்சியலே பிரான்சுக்கு வாற சங்கத்திய முக்கியப் படுத்தாமல் ‘பாவம், அப்பாவிச் சனங்கள்தான் வீணாகச் சாகுதுகளென்று சொல்லி ரவியை மீண்டுமா அணைச்சிருக்கலாம்.

பறவாயில்லை. அதுகள் வந்து சேருமட்டும் ஒண்டும் பறையாமல் கிருந்திட்டு பேந்து பாப்பம்!

கண நேரமாகியும் சுரேஷ் பதிலே சொல்லாமல் யோசித்தபடி கிருந்துவிட்டுக் கடைசிவரை வாசித்தான்....

முத்துப்பாட்டி.....!

குறிப்பு: பத்ரோன் - முதலாளி

பொன்ஸ்வா மிஸ்ளை - மாலை வணக்கம் ஜயா
மீமத்ரோ - சுரங்கவண்டி

வகுந்தன் மனித்துதீ-8

"ஒரு கணக்குக் கெட்கப் போறன். 'டக்'கெண்டு பதில் சொல்ல வேணும்" என்றார் மாஸ்டர்.

"சரி" என்றார் மாணவரிகள்.

"நான் கிந்தக் கணக்கைச் சொள்ளவுடன், 'மாஸ்டருக்கெண்ண விசரா'; கிதையும் ஒரு கணக்கெண்டு மினைக் கெட்டுக் கேட்டாரோ"யெண்டு நினைப்பியளி. ஆனால், யிகவும் சிகிக்கவானது. ஆறு அமர நிதானமாக யோசித்து சொல்லவேணும். கிதிவதாள் உங்கட கெட்டித்தனம் கிருக்கு "என்றார்.

"சரி, கெலும்கோ" என்றார்.

"கவனியுங்கோ: ஆறும் ஆறும் எத்தனை?"

"பள்ளிரண்டு" என்று சொல்ல எல்லாருக்கும் மனம் துடித்தது; வாய் துருதுருத்தது. ஆனால், ஒருவருமே வாய் திறக்கவில்லை. மன்னையெப் போட்டுப்பினைந்து கொண்டிருந்தார்கள். "ஆறு அமர நிதானமாக" யோசித்தும் பார்த்தார்கள். மாஸ்டர் 'தக்கு' கவத்துச் சொள்ள வாக்கியங்களை கூக்கு வேறு ஆணி வேறாக உருவிப் பார்த்தார்கள். ஒன்றுமாகப் பிடிப்பவில்லை.

"தெரியவில்லை; நீங்களே சொல்லுங்கோ?" என்றார்.

"ஆறும் ஆறும் பள்ளிரண்டுதானே; முட்டாளிகளே இது கூடத் தெரியாதா?" என்றார் மாஸ்டர்.

"யார் முட்டாளி?" என்று தெரியாமல் விழித்தனர் மாணவரிகள்.

பாம்பு பூச்சியும்

யசோதரன்

பாம்பு ஒன்று தனது விழீ நாக்கை வெளியே நீட்டியவாறு மனித ஹாட்டயத் தேடி அங்கும் ஜிங்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்தது. அதை ஒரு பூச்சி கண்ணுற்றது.

“இன்று எப்படியும் இந்தக் கொடிய பாம்பு நாபனி எடுக்கத்தான் போகிறது” என்று பயம் கொண்ட பூச்சி பாம்பை மீதுவாக நெருங்கியது.

“பாம்பண்ணாலே, நீ நல்லவன்தானே. இன்று மட்டும் ஏன் அப்படிக் கோபத்துடன் காணப்படுகின்றாய். காரணம் அறியலாமா?” என்றது வாழ்ச்சையுடன்.

பூச்சியின் குழுவான பேச்சில் குளிர்ந்து போனது பாம்பு.

“பூச்சியாரே, எது தேசத்தில் அழிவுகளும் அக்கிரமங்களும் நடந்து கொண்டிருக்கையில் இங்கு சிலர் கலை ஜிலக்கியம் என்று பீற்றித் தளிவதை என்னாற் ககிக்க முடியவில்லை”

சிறிது கணம் தாமதித்த பாம்பு மீண்டும் எகிறிக் குதித்தது:

“எப்படியும் இவர்களைக் கடித்துத் துவம்சம் செய்யவே போகின்றேன்” என்றது.

“அண்ணா, கலை ஜிலக்கியம்பற்றிய அறிவு உனக்குக் கொஞ்சம் கூட இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். அரசியல் இல்லாமல் கலை ஜிலக்கியங்கள் கிருக்க முடியாது. உண்மையான கலை ஜிலக்கியங்கள் ஆழமான அரசியல் வேலையையே செய்கின்றன. நாட்டு மக்களின் பிரச்சினைகளில் இவை அக்கறையற்றவை என்ற உனது வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது”.

“எப்படியோ ஜிவை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவர்களைக் கடித்துத் துவம்சம் செய்யவே போகின்றேன்”

“பாம்பண்ணா, உனக்குப் பிடிக்காதவற்றை அழிக்கத் திதாட்சுவாயானால் கடைசியில் நீ கூட மிஞ்ச மாட்டாய்”

“என்ன! எச்சரிக்கிறாயா?”

“இல்லை உண்மையைச் சொல்கிறேன்”

“இவர்கள் மக்களைக் குழப்புவதாகவே கருதுகின்றேன்”

"மக்கள் குழும்பக் கூடிய நிலையில் இருந்தால் குழும்புவது தானே நல்லது. குழும்பட்டும். அப்போதுதான் தெளிவு வரும்"

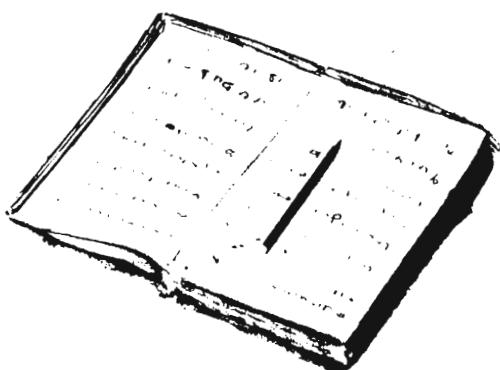
"எய் பூச்சியே நீ என்னனக் குழும்புகிறாய்"

"இவ்வை அண்ணா கோபப்படாதே! கலை இலக்கியம் பற்றிய தெளிவு இல்லாத நிலையில் உண்ணுடைய வாதம் ஓரளவு நியாயமான துதான். சரி உண்ணுடைய மொட்டைத்தனமான வாதப்படியே பார்த்தாலும் இங்கு நடைபெறும் களியாட்ட விழாக்கள், சினிமாக்கள், வியாபாரக் கலை நிகழ்ச்சிகள் பற்றியிருக்காம் நீ அக்கறைப்பாடத்தேன்? என் உண்வீட்டு அலுமாரிக்குள்ளேயே பார். மூன்றாந்தர தெள்ளி ந்தியப் பத்திரிகைகள், ஜூழினி சினிமாக்கள், திரைச்சித்திராக்கள் தானே முடியுமிகின்றன. இவைகளினாலாம்....."

"எய், நீ அதிகம் பிரசஸ்கிக்கிறாய்"

பாம்பு ஒரு முறை தலையைத் திருப்பிவிட்டு மீண்டும், "நான் இப்படித்தான், இப்படித்தான் சிய்வேன்" என்றது.

"பாம்பன்னா, ஆத்திரப்படாதே. அமைதியாகு. நீ இப்படி இருக்கும் வரைக்கும், உண்ண நீ உணரும் வரைக்கும் மக்களின் எதிர்காலம், சுபீட்சமான வாழ்வு என்பது கேள்விக்குறிதான்" என்ற பூச்சி அவ்விடம் விட்டகள்றது.

க்விஜியூம் - 4

சந்தீய முர்த்தி

“சகல கலை தீவிர்க்கியங்களும் எதோ ஒரு வர்க்கம் சார்ந்த பிரச்சார சாதனங்களே” என்று கூறும் போது, நாம் அரசியற் சித்தாந்த வர்க்கப் பிரிவுகளை வர்க்க முரண்பாடுகளை தீவிர்க்கியத்துள் வரிந்து கட்டி வள்ளித்து புகுத்துவதாகவும், இதனால் எழுத்தாளன் சுதந்திரமாக எழுதுகின்ற நிலை மாறி, ஒரு கோட்பாட்டின் கட்டுப் பாட்டிற்குள் முழுக் நிர்பந்திக்கப்படுகிறான் என்றும், அப்பேர்ப்பட்ட எந்த நிபந்தனைகளும் எழுத்தாளங்குக்கு அவசியமில்லை என்றும் பொதுவாக ஒரு கருத்து தீண்றும் நிலவுகிறது.

எழுத்தாளன் சுதந்திரமாக எழுத, சிந்திக்க, கருத்துக் கூற முழு உரிமையுள்ளவன். ஆனால், சுதந்திரமாகச் சிந்தித்துக் கருத்துக் கூறும் உரிமை, அவனுக்கு ‘தியல்பாக’ வந்து சேர்வதில்லை. சுதந்திரச் சிந்தனையின் உரிமைக்கு வழு வேண்டி நிற்பதும் அவன் கொள்ளும் கருத்தியற் கருவுவத்தில்தான் தங்கியுள்ளது. தீவிர்க்கியத்தில் மட்டுமன்றி, எத் துறை சார்ந்தும் சுயமார்க்கம், தன்னிலைப்பாடு, சுதந்திரச் சிந்

தனை என்று எதுவும் வாழ்க்கையில் கிடையாது. எதிலும் எப்போதும் சமுதாயத்தில் தொடர்பற்ற நிலையே உண்டு. எவரிடத் தும் ‘சுயசிந்தனை’ என்ற ஒன்று வாழ்வை நிராகரித்துத் தானாக தோன்றுவதுமில்லை. பொருள்மூலக்கூலாலும் அவற்றின் இயக்க முறைகளாலும் உந்தப்பட்டு மாந்தர்களின் சிந்தனையும் உணர்வுகளும் இணைவும் தோன்றும் போது, வாழ்க்கையின் அகமும் புறவுமான நிலைப்பாடுகளைப் புறக்கணித்துக் கொண்டு எழுத்தாளனால் எந்தக் கருவுவும் கொல்லவோ படிடக்கவோ முடியாது.

சுதந்திரத்துக்கு உரிமை கோருவதே வாழ்க்கை நிலையின்பாறப்பட்டதுதான். எழுத்தாளன் எப்போதும் ‘தானே’யானவனாக வாழ்வதோ தீயங்குவதோ தீவிரமைக்கு வழுக்கு அவன் உட்படுவதால் அவன் எதனையும் எதாவது ஒர் உந்துதலுக்குட்பட்டே கூறுகிறான். அவனை தீயக்குவது அவன் சுதந்திரச் சிந்தனையோ அவன் மூனையில் எழும் கற்பனையோ அல்ல. மாறாக, அவன் வாழ்வியலின்

உள்ளும் புறழுமான நினைப்பாடே அவனின் சுந்தனையை, கற்பணனையை, உணர்வை, மனோதரமத்தைத் தூண்டி விடுகின்றது. எழுதுகிறவன் ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றிச் சிந்துகிறானினின், அப்பொருள், அப்பொருள்கள் கியக்கம், அவனை எவ்வே உந்தி விட்டது என்பதேயாகும். ஜிவவாருள்ள யதார்த்த நினையை ஆய்வு செய்யும் போதுதான் வாழ்வியல் உந்துதலைவிட அவனுக்கிள்ளனரு தன்னுணர்வாகத் தோன்றும் எந்த உந்துசக்தியும் அவன் “கற்பிதம்” பண்ணும் மாயா உலகிலிருந்து ஒரு போதும் கிடைப்பதால்லை என்பது புலனாகும்.

எழுத்தாளனின் செயற்பாடு களும் அவை சார்ந்த பொருட்களும் அவன் கற்பணனையையும் சிந்தனையையும் தூண்டி விடுவதால் பொருள், ஜியக்கம், பகைப்புவன் தவிர்ந்த இலக்கியப்படைப்புக்கள் அவனில் எழுவதுமில்லை. ‘சுயமாகவும் சுதந்திரமாகவும் சிந்திப்பது’ என்பதெல்லாம் தானாகத் தன்னுட் கொள்ளும் மனத்திருப்தியே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. யதார்த்த நெறி பிறழுந்த கற்பணாவாதக் கலை ஜிலக்கியங்களும் வாழ்க்கையிலிருந்து முகிழுப்பதால் எழுத்தாளன் சுய கட்டுப்பாடு என்னும் தடத்திலிருந்து விடுபட்டுக் கொள்வதை அவனால் நிராகரித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை.

அவன் சுதந்திரமாகக் கருத்துச் சொல்லும் உரிமை ஒரு கோடபாட்டைச் சுட்டி நிற்பதால் அங்கு சுதந்திர வேட்டை நியாயமானதே. ஒரு கருத்துச் சொல்வதற்கு அவன் வேண்டி நிறுப்புகின்ற சுதந்திரமதான். அவன் தேர்ந்துள்ள ஒன்றாயக யடு. இதனைகேய எழுத்தாளன் உயரமுக்காகக் கொண்டு நிற்குறுஞர். எனினும், அவன் சுதந்திரமாக எழுதுகிறான் என்பது அவன் அவாவுகின்ற கோட்பாட்டுக்கான உரிமையைச் சார்ந்த சுதந்திரமே தவர், வேறு எந்தத்தார்ப்பரியமும் அதனுள் ஜிருப்பதில்லை. கலைஞர் ஒரு கருத்தைச் சொல்லும் சுதந்திரா எண்ணமும் வாழ்க்கையை ஊடகமாகக் கொண்டே எழுகின்றது. இதன் சரியான அர்த்தம், எழுத்தாளன் வாழ்வினுடாக வாத்துக் கொண்ட ஒரு கோட்பாட்டை, அது பொதுவுடலை அன்றேல் தனியுடமைச் சுதந்தாதமாக இருக்கவாம், அங்கான சூறும் ஒரு முழுமௌயான சுதந்திரமே தவர், அவைகள் சகல வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் நிராகரித்து விட்டுச் சுதந்திரமாகப் படைக்கிறான் என்பதன்று. ஏனையில், அவன் உற்பத்தியாளனாகவன்றி படைப்பாளியாகத் திகழ்வதன்.

படைப்பாளியின் தத்துவ சுதந்தாந்தம் அவனுக்குக் கடிவாவாமல்ல; அது சமுதாயத்தை

வியாக்கியானம் செய்து அது எப்போதும் விவகுஜனங்கள் சார்னின்று பெறும் அறிவும் அதனின் விவரிப்பாடுமாகும். தன்னரிவின் பால் சிந்திக்கின்றவாரே மற் பிராருவர் சிந்திக்கவும் கருத்துக் கூறவும் வேண்டும் என்று நிலைப்படதே இன்னொருவருக்குள்ள சுதந்திர உரிமையை மறுப்பதாகும். இவ்வாறு மற்றவர் உரிமையைமறுப்பவர்க்கே தத்துவம் ஒரு கடிவாளமாகத் தோன்றுகின்றது.

எதனிலும் எதனையும் ஆய்வு செய்து அதனை அறிந்து கொள்ள விரும்பும் செயற்படும் உரிமை, அவன் அறிவை வளர்க்கும் பரிணாமத்துக்கு ஒரு தேவைகின்றது. அவன் தேடவின் பெறுபேறே அவனது தத்துவ சித்தாந்தமாகும். தனிநபர் ஆதிக்கத் துக்கான கலை இலக்கியக் கருதுவர்கள் பொது மக்கள் உயர்வுக்கான சாதனங்களாக மாறும்போது அவ்வாதிக்கக் காரன் பொதுமைத் தத்துவங்களைத் தனக்கிடும் கடிவாளமாகக் கருதுகிறான். இங்கே அவனின் தன்னுணர்வான சுதந்திர உரிமை, தனிநபர் ஆதி பத்கியத்தை வேண்டி நிற்பதால் அதனைத் தனிநபர் சர்வதிகாரக் கருதுகோளாகவன்றி, ஜனநாயகக்கோட்பாடுகளைத் தமதாக்கிக் கொள்ளும்

நீத் பாட்டாளிவர்க்கக் கலை இலக்கியங்களையே பிரதிபலிக்கின்றது. இதனின்று தெரிவிதுள்ளவளில், படைப்பாளி சுதந்திரமாக எழுதுவிதுப்பது அவன் வரித்துக் கொண்ட கருதுகோளைக் கூறும் சுதந்திரமே தவிர, அவனே சுய சார்பாக எழுதுகிறான் என்பதால்.

தனிநபர்வாதிகள் சுதந்திரமாக எழுதுவது என்று சொல்வதில்லாம் வெறும் புரட்டு. பணப் பெருக்கத்தையே அத்திவாரமாகவுள்ள ஒரு சமுதாயத்தில் பாட்டாளி வர்க்க விவகுஜங்கள் அன்றாடம் வறுமையில் உழவு, சாண்டும் வர்க்கக்கத்தினாலான ஒரு செல்வந்தர்கள் ஆஜாடழுதிகளாக வாழும் ஒரு முரண்பட்ட சமுதாயத்தில் உண்மையான சுதந்திரம் ஒருபோதும் இருப்பதில்லை. தனிநபர்வாதப் பிரசாரர்கள் மட்டில் இந்தக் கலை இலக்கிய வாதிகள் சுதந்திரமாக எழுதுகிறார்களா? இல்லை. இவர்களின் 'ரசிகப் பெருமக்கள்' விஷயத்தில் ஆபாசத்தையும் அதன் அனுசரணையான விபச்சாரத்தையும் தூண்டவல்ல எழுத்தாளர்கள் இவர்கள்பால் சுதந்திரமாக எழுதுகிறார்களா? இல்லை. சமுதாயத்திலிருந்து கொண்டு, அதேவேளை சமுதாயத்திலிருந்து விலகிச் சுதந்திரமாய் வாழுவிதுப்பது எந்த ஒரு எழுத்தாளனாலும் முடியாத

காரியம். கலைஞர்களின் தனி நபர்சுதந்திரம் என்பதே பணமுட்ட ஷட்களுக்கும், வஞ்ச ஊழல்களுக்கும் விபச்சாரத்திற்கும் 'புனிதமாகக் கீழ்ப்படியும்' வேஷமான பக்கச் சார்பேயன்றி, வேறு சுயவாத சுதந்திரம் என்ற எது வும் கிடையாது. மாணிட தர்மத் தையும் மனித நேயத்தையும் பணப்பெறுக்கத்திற்கு அடைவு வைக்கும் கலை இலக்கியக்காரனிடமிருந்து சமுதாய உய்விற்கான கருவுலப்படைப்புக்களை எதிர்பார்ப்பித்தீர்பதும் முடியாத காரியம்.

வாழ்க்கைப் பிரச்சினையே படைப்பாளியில் கருக்கிகாண்டிருக்கும்போது, அவனால் எதையும் சுயாதீனமாக எழுதவும் முடியாது. எதற்கும் ஒர் உந்துசக்தியுண்டு. எந்தவோர் உந்துதலும் சுயமாக எழுவதில்லையல்லவா? அதுவும் தவிர, படைப்பாளி ஒரு ஜடமாக இருப்பதில்லை. அவன் எப்போதும் சிந்திக்க, உணர், அறிய ஆவலுள்ளவனாகத் திகழ்கிறான். ஜடத்தையே பரிசீலிப்பவன் மனிதன். ஆக, எழுத்தாளன் ஜடப்பொருள்களினுடாகவும் கலை இலக்கியங்களைப் பெறுகிறான். தனிநபர் வாதச் சுதந்திர இலக்கியங்களும் படைப்பாளியின் ஒரு வர்க்கச் சார்புக் கருத்தியலே. 'தன்னுணர்வு, சுயநிலைப்பாடு, தானாகவே இயங்கும் தன்மை' என்று படைப்பாளிக்குத்

எண்ணங்களும் வாழ்க்கையிலிருந்து உருவாகும் கருதுகோளே தவிர வாழ்க்கையைப் புறக்கண்டதுவிட்டுத் 'தானே'யாகப் பீறி இருந்துகொடும் கருத்துருவமல்ல. இதன் அர்த்தம், கலை, இலக்கியம் யாவும் வாழ்க்கையைப் பிரதி பனித்துச் சமுதாயத்திற்காக உருவாக்கம் பெறுவதாகும்.

இவ்வாறு உருவாக்கம் பெறும் இலக்கியங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளால் உந்தப்படும் உணர்வுகளைக் கத்தரித்துக் கொண்டு சுதந்திரமாகக் கருக் கொள்வதென்பது ஒருபோதும் சாத்தியமாகாது; யதார்த்தத்திற்கும் மாறுபட்டதாகும். கலை இலக்கியம் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பதோடு அதனை விமர்சிக்கவும் வியாக்கியானம் செய்யவும், மாற்றியமைக்கவும், வழி காட்டவும் உள்ள மகத்தான சாதனமாகும். இம் மகத்தான கருத்தியற்கருவியை வியாபாரிகள் பண்டமாற்றுக் கொண்டு செய்யும் ஜடப்பொருளாக வரித்துக் கொண்டு, தம் வாணிபத்துக்கு உட்படுத்தப்படுத்தப்படும்போது, அது அதன் சாதனையின் தன்மையை முற்றாக இழுந்து விடுகின்றது. இவ்வகைத்தான நடுஞ்சக்கக் கலை இலக்கியங்கள் 'ஜனாஞ்சக்கம்' என்னும் பாவனையில் வணிகர்களால் பொழுது போக்குஞ்சாதனங்களை விளம்பரப்படுத்தப்படுவது ஒன்றும் புதுமையல்ல. கலை இலக்கியங்களையும் 'வர்த்த

தக சேவையாகக் கருதுவோர் க்குச் சுரண்டலே கண்ணுங் கருத் துமாகவிருப்பதும் ஒன்றும் வியப் புக்குரியதல்ல.

வாழ்க்கைத் தொப்பறையில் சதா உழலும் மாந்தர்களின் அகோரம் பொழுது போக்குக் கலை இலக்கியக்காரர்களுக்கு ஒரு வேடிக்கை விணோதமாக இருக்கலாம். ஆனால், மக்கள் கலை இலக்கியக்காரனுக்கு அது விவந்தனல். மக்களின் உணர்வு கள், தாபங்கள், அபிலாட்டைக் கள், ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், சூழல்கள், துனிப துயரங்கள், அழிவுகள், நாசங்கள், கலகங்கள், சக்சராவுகள், போராட்டங்கள் என்பன பொழுது போக்குக் கருலுவங்களைக் கலை இலக்கியங்களால் இனங் காணப் பட்டதாகவோ, இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாகவுள்ள வர்க்க சக்திகளை எதிர்த்துத்தகர்க்கும் மார்க்கங்களைப் பற்றுறுதியோடு மக்களுக்கு வழங்கியதாகவோ உள்ள இலக்கியப்பதிவு பெறும் பாலும் இல்லை. மேலாதிக்க வர்க்கங்களின் மீண்டுணர்வு ஆசாபாச அபிலாட்டைக்களை மையப்படுத்தி வெளிவரும் சகல கலை இலக்கியங்களும் பாட்டாளிவர்க்க மக்கள் விடுதலைக்கு எதிரான தற்குறிக் கருதுகோள்களைக் கொண்டு நிர்வாணித்தும் வெளிவருவதால், அவை பொதுமக்களின் அவைங்களுக்குக் காரணமான ஆனாலும்

அதுகார வர்க்கத்திற்கே சேவகம் செய்கின்றன. சகல தேசிய ஜின்ஸ்களும் நாடுகளும் அன்றாடம் பல்வேறு முறைகளில் தனிநபர் ஆதிக்க வர்க்கத்தூல் ஈவிரக்கயின்றிக் குரண்டப்படுகின்றபோது, அதுண எதிர்க்கும் தீராணியின்ன பாட்டாளி வர்க்க விடுதலை இயக்கப்போராட்டங்களை வேண்டுமின்றே திசைதிருப்பும் மந்திரக் கோல்களாக எழுகின்ற கற்பனாவாதக் கலை இலக்கியக் கருலுவங்களும், மதக்கோட்பாடுகளும், இவற்றையொட்டிய கலாச்சாரங்களும், வாழ்க்கையை அதன் மண்ணிலிருந்து முற்றாக அந்தியப்படுத்தி மக்களை அந்தராத்மாக்களாக்கி விட்டதால் இதனை உணர்ந்தவணிகர்கள் இந்த அவல வாழ்க்கையையே வாசியாகக் கொண்டுகலை இலக்கியம் பொழுது போக்குச் சாதனம் என்ற தோரணையில் மக்களின் விமோசனத்துக்கு எதிரான கருத்துருவங்களை வேடிக்கையாகவும் ஜனராஞ்சகப்படுத்துகின்றனர். இக்கலை இலக்கியங்களில் சில உருவத்தாலும் ஒப்பனை அமைப்பாலும் மக்களைக் கவரும் காட்சிகளைத் தத்திருப்பமாகச் சித்தரித்தபோதும், உள்ளடக்கம் என்னும் கருத்தியல்கள் உழைப்பாள மக்களின் முழுப்பகுவனான சுரண்டும் ஆதிக்க வர்க்கப் பிரச்சாரங்களையே வழுவுட்டுவனாக உள்ளன. இதனால்தான் இவற்றை

‘மக்கள் விரோதக் கலை ஜில்க் கியங்கள்’ என்றும், சுரண்டும் வர்க்கத்திற்குச் சேவகம் செய்யும் ‘பொழுது போக்குச் சாதனங்கள்’ என்றும் கருதப்படுகின்றன.

மக்களின் உணர்வுக்களையும் வாசகனின் உண்ணத் அறிவையும் சிகாஞ்சமேனும் பொருட்படுத்தாமல், தானித்த மூப்பாக எழுகின்ற உருவாக்கங்கள் ஒரு தறிப்பிட்ட குறுகிய வட்டத்தின் பணத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்து விடுவதால் அவை பொது மக்களின் தேவைகளைத் தொட்டு நிற்பதாக ஆகா. தன்னிமுச்சியான மன அவசங்கள் ஒரு போதும் விவகுஜன உணர்வாகத் தோன்றுவதுமில்லை. விவகுஜன உணர்வே தன்னுணர்வாகந் கினர்கின்றது. சிச்டியிலிருந்தே சு; சுவிலிருந்து சிச்டியல்ல.

மக்களுக்குப் புரியாத விழயங்களை மக்களுக்குப் புரியும்படி எழுத விழையும் படைப்பாளர்களும் ஜிலக்கியத்தில் பரிசோதனை உத்திகளைக் கையாள அவாயுவதால் புத்திஜீவிகளை மனசிறிகாண்டு படைக்கப்படுவது அவதானத்திற்குரியது. எடுத்த விழயத்தை வழுஷுட்டும்போது புதிய கலைச் சிகாற்களை உருவாக்குவதும் மக்கள் எழுத்தாள்தான். அத்தகைய புதுச்சேர்க்கைகள் மெருகூட்டப்படும்போது அதன் தன்மையிலும் அப்படி ஆவதை எழுத-

தாளன் மனசாற் சிகாள்ளுக்குப் பேண்டும். ஜில்லயேவ், ‘கங்கையைக்காதாவுள் செவ்வங்கு அவனாழும் நூராகரிக்க முடியாது போய்வாரும்.

“உவகம் எங்கும் சிசன்று போதியுங்கள். ‘சிசவியுள்ளாயென்’ கேட்கக் ‘கடவென்’ என்றும்வாக்கியத்தின் அகம்பாயெயிலக்கியக்காரனுக்கு ஜிருப்பின் அவன் படைப்புக்கள் ‘அறியிடுவகள்’ என்று அவனால் கருதப்படும் சிசவியுள்ளாவர்களுக்கும் அவனுக்கும் திருப்தியளிக்குமே தவிர, மக்களுக்கு எவ்வகைத் தானும் பயன்படா. மக்கள் அனைவருமே சிந்திக்கக் கூடிய வர்கள்; சிசவியுள்ளாவர்கள்; எதுண்ணும் புரிந்து சிகாள்ளுப் சாதிக்கவும் வல்லவர்கள். பொசுஜனங்களே வாழ்க்கையின் ஊருக்கண்ணாயிருக்கும்போது அவர்களை ஜடலீவிகளாகச் கருதி மேல்தட்டு வர்க்கத்துச் சுகபோகஸ்களுக்காகப் படைக்கப்படும் கலை ஜிலக்கியங்கள் கணவயம் சத்தில் சிறுப்பாகவிருப்பினும் அவை மக்கள் விரோதம் படைப்புக்களே. ஜிலக்கியத்துச் சபை கருதாது அதன் விளைகளைத் துக்கமாகக் சிகாள்ளுடையிக்க கலைஞர்கள் அதன்சும் வியமாரப்பண்டமாக விளாபரமாக்குவதால், தாமே மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதாபாசாங்கில் அவர்கள் ‘படாபாடு’ படுவதோடு தம் பொச-

னான் நோத்தையும் விரயமாக
குவது ஒள்றும் தற்சியலான
விஷயமுமல்ல.

அன்புள்ள அப்பாவுக்கு!

அன்புள்ள அப்பாவுக்கு
அருமை மகன் வணக்கம்.
இன்புமுடன் நீங்கள்
எழுதியதை வாசித்தேன்.
என்புஞ்சன் இப்போது
இத் தேட்டத் தலைவர்,
நன் மக்கள் மூவில்
நன்னியென் மூத்த மகன்.
தன்னிச்சை யாய் அவள்
தவறுமல் கருத்தரங்கம்
கன்னியீக்களோடினாந்து
கண்டபடி போய்வருவான்,
கிண்ணவன் சிரங்கன்
செல்வதில்லை பள்ளிக்கு.
என்னவோ கட்சி யென்று
இரவுபகல் சுத்திக்குன்.
முன்னவன் மூத்தமுகன்
முடிந்தது படிப்பெற்று.
இன்னமும் அலைகிறுன்
ஏந்றதோர் வேலையின்றி,
சொன்னால் அவரிடத்தில்
கடுகிடென் எனப்பெறி
என்னுடே இதெப்பார்க்கு
ஏது நேர மெஸ்பார்.
வருவதவர் நன்னிரவில்
வாயிலே மதுவாடை.
திருந்துமோ பின்னைக்கும்
திருந்தாத அப்பெண்ணால்?
கருத்தரங்கு போகு மகன்
கடு கடுத்துப் பேசுகிறுன்.
வருந்துகிறேன் தெஞ்சம்
வாடுகிறேன் உழைத்து,
கிள்ளுங்கை தேத்தலிரகை
கிள்ளியே வளர்கிறது.

என்னத்தையு மாற்றம்
இல்லையெம் பெண்களுக்கு
கள்ளத் தன மின்றிக்
காலுமெல்லாம் உழைத்தும்
உள்ளங் குழுறபவர்
உண்மையில் பெண்கள்தாம்.
ஏமாறும் தொழிலாளர்
இருக்கின்ற வரையிங்கே
ஏமாற்றிப் பிழைப்போர்க்கு
ஏன்றுமே நாமடினம்,
தாமாகத் தமையுணர்ந்து
தன்னுணர்வைப் பெறுமட்டும்,
“ஆமாம்சாமி” என வணங்
கும்
அடிமைகளே தொழிலாளர்,
உரிமைகளைப் பேற்றென்ன
உயர்வென்ன எய்திடுவோம?;
நிக்குணத்து வேப்பாளர்
நாடியெம்மை வரும்போது,
என் யுமிப் பேசிடுவார்
இல்லையனி இழிவென்பார்.
சர்யாய்போன பின்னவரை,
நந்திப்பது முயற் கொம்பு.
கண்ணில்லா தவள்காட்டும்
கலைக் கூத்து நிகராக,
மண்வாசனை தெரியாத
மண்டுகம் கலை வளர்ப்பான்,
தண்ணீர்ஸ் எழுத்தாக
தானெங்கள் கலைவளர்ச்சி.
புண்ணுகும் என்னெஞ்சம்
புருங்கல்லினிப் புதுமையில்லை.

! -சி. அழகுப்பிள்ளை

வீராகேசரி

வாராடியன் தோழி வாராயோ -புவனை

"வாசவில் வரும்போது மஞ்சள் திலகம் இட்டுக் கொள்கின்றார்களே ஏன்?"

"மங்கள நானுக்கு ஒரு அண்டயாளமாக"

"சிலர் மட்டும் உங்கள் கலாச்சார உடையை அணிந்திருக்கிறார்களே?"

"சிலருக்கு மட்டுந்தான் அது வசதியாயிற்று"

"உங்கள் கலாச்சாரத்தில் அது கட்டாயமில்லையா?"

"மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் மட்டுந்தான்"

"இது உங்கள் கலாச்சார உடையா? அல்லது சமய உடையா?"

"ரெண்டுந்தான்.....எக்ஸ்கிளிஸ் மே"

"பெயஸ்..பெயஸ்"

"ஒடே றமணா, கலாச்சாரமின்டா என்ன? சமயமின்டா என்ன?"

"ஏன்? உனக்கென்னத்துக்கு கிப்ப அதுகளை"

"ஏனோ! கொண்டது மாட்டிலிட்டுட்டு எல்லோரும் மாறிடியன். இந்சு நான் கிடந்து படுகிற பாடு ஆருக்குத் தெரியும்"

"ஏன் 'வெள்ளத்தோல்' என்னவாம்?"

"அவன் என்ன கேள்வியே கேட்கிறான். ஒவ்வொண்டையும் துருவித் துருவி அக்குவேற ஆணிவேற்யாயப் பிச்சக் கொண்டல்லே நிக்கிறான். இனியும் ஏதாவது அறம்பிற்மாக் கேப்பாளன்டா என்ற பாட்டில எழும்பி வந்திடுவன். கொல்லிப் போட்டன்..."

"கொஞ்சம் சும்மா இரட்பொ. வேற பாஷை கண்தகக் கூடியாக் களையும் காணேன்று. எங்கட கலியாண வீட்டைப் பார்க்க வேண்டுமின்டு வலிய வந்திருக்கின்றான். அவனோட ஒருத்தரும் கண்தக்காமலிருக்கிறது சரியில்லையடா. வேற யாராவது வரும் வரைக்குமாவது சமாளி"

"பெயஸ் கொல்லுங்கோ"

"இதென்ன இரண்டு ஆண்கள் மணவறையில் இருக்கிறார்கள். ஆணுக்கும் ஆணுக்குமா திருமணம்!"

"கிழிஞ்சது போ. ஜயோ, இதை இனி என்னொன்று நான்

விளங்கப்படுத்து"

"நோ... நொன்னன்... நோ. அப்படியாண்டுமில்லை. பொம்பினள் இனித்தான் வருவா. அதுவரைக்கும்தான் இவர்.

இவர் பொம்பினளையின்ற தம்பிக்காரன். இது எங்கட முறை அவேவளவுதான். ஸ்...ஆ... அங்க பொம்பினள் வாறா. ஜினி இவர் எழும்பி விடுவார் "

"உங்கள் கலாச்சார உடை சரி. பொம்பினள் ஏன் தலைக்கு மொட்டாக்குப் போட்டிருக்கிறா?"

"தானி கழுத்தில ஏறிறவரைக்கும் பொம்பினள் மாப்பினளையப் பார்க்கக் கூடாது. அதுக்காகக்கத்தான்..."

"ஓ...மை...கோர்ட். இப்பத்தான் ஒருவரை ஒருவர் முதன் முதலாகச் சந்தித்துக் கொள்கிறார்களா?. இவர்கள் எப்படி ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு..."

"இல்ல.. இல்ல, பரிசில, ரெண்டு பேருக்கும் ஏற்கனவே பழக்கம். இது "வீ மறீட்டு"தான் "

"அப்ப ஏன் மொட்டாக்கு?"

அஃதானே!

".....ஹி.....ஹி.....ஹி..."

"....."

"என் பொம்பினள் எழும்பி நின்டு மாலை போடுறா? மாப்பினள் கிருந்துதானே போட்டவர்?"

"அ..து.. எங்கட கலாச்சாரத்தில அப்படித்தான். பொம்பினளையள் அடஸ்கி வாழுவேண்டுமென்று விதிச்சாக்சு. அதுக்கொரு அட்டயாளந்தான் இது"

"யார் விதிச்சது?"

"ஓகோ, இவரும் பெண்விடுதலைக்காரனோ! அச்சம், மடம், நாணம்... இதுகளைப் பற்றி இவையனுக்கெங்க விளங்கப் போகுது. என்ன சொன்னாலும் எங்கட ஆம்பினையள் கெட்டிக் காரங்கள்தான். முந்திவிட்டாங்கள் விதிச்சாக்சு. எப்படியோ, கிந்துப் பொம்பினையள் யோசிக்கத் தொடங்காதவரைக்கும் ஆம்பினைச் சிங்கன்களை ஒரு பிள்ளா அசைக்கேலாது?

"ஹி... இல்ல அது அப்படித்தான்"

ஹி...ஹி....ஹி..."

"அங்கே என்ன இசைக்கருவியை அவர்கள் மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?"

"சின்னனா இருக்கிறதைத் 'தவில்' என்று சொல்லுறது. குழாய் மாதிரி இருக்கிறதை நாதஸ்வரம் என்று சொல்லுறது. மணவிழாக்கள் மங்களகரமாக இருக்கிறதுக்காக இந்த அிசுக்கருவிகளை வாசிக்கிறது வழுக்கம்"

"மங்களகரமாக இருப்பதற்காகவா?"

"ஓ, ஏன்?"

"இல்ல, உங்கள் கவுயை, கவுலனுர்களின் திறங்மனை மதிக்கிறேன். ஆனால் இப்படியாரு சிறிய மண்டபத்தினுள் நான்கு சுவர்களாலும் சவுண்ட் எக்கோ பண்ண இவர்கள் இப்படிவாசித்துக் கொண்டிருப்பது மங்களகரமாகவா இருக்கிறது? இதை உங்களால் சுகித்துக் கொள்ள முடிகிறதா?"

‘இவன் பரதேசிக்கு அப்பும் சொன்னான். உந்த ‘உயிர்மேளம்’ வேண்டாமென்று கேட்டானே! ‘கசடு’ போட்டுக் கட்டினா என்ன கட்டுப்படாதே! மேளகாரருக்கும் ஓடர் குடுத்தாச்சு இனி ஒண்டுஞ் செய்யேலாது எண்டான். இப்ப பார், எனக்கே மண்ணை விவடிக்குது. இதை நான் இவனிட்ட என்னின்று சொல்ல.

‘கடவுளே! இன்னும் எத்தனை தரம் இவனுக்கு நான் பல்லுக் காட்ட வேண்டி வருகி தோ!’

“ஹி... உண்மைதான்”.

....ஹி.....ஹி.....ஹி....

.....

“அங்கே என்ன சதுரமான கறுப்புக் கல்லு?”

“அது கல்லில்ல (காணும்) அம்மி”

“அதை ஏன் வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“அதில் பொம்பிளையினர் காலை(பாத்ததை) மாப்பிளை தூக்கி வைக்கச் சத்தியம் வாங்குவார். அப்பிடி வாங்கித்தான் தானி கட்டிறது வழுக்கம்”.

“என்ன சத்தியம்?”

“அந்தக் கருங்கல்லைப் போல் கற்பிலை உறுதியாக இருக்க வேணுமென்று”

“தானி கட்டுற நோத்திலயும் மாப்பிளைக்குச் சந்தேக மெண்டால் இவர் எப்படிக் குடும்பம் நடத்தப் போகிறார்?”

“இல்ல, எங்கட சீதாப்பிராட்டியும்.....”

“சீ, வேண்டாம். இப்ப சீதாப் பிராட்டியினர் காலையைத் தொடங்கினா கலியான வீடு முடிந்சாலும் காலை சொல்லி முடியாது. நல்ல காலம் ‘கற்பு’ எண்டா என்னின்று

கேக்காம விட்டிட்டான் - தெரியும் போல'

..... இவ்வ, இதுகள் வெறுஞ்சம்பிரதாயங்கள்தான்."

"வெறுஞ் சம்பிரதாயங்களைன்டால் அதுகளைக் கைவிடலாம் தானே! கல்லையும் காவிக்கொணர்ந்து நேரங்களையும் மினக்டிக்குத்தாமல்,"

"ஹி....நீங்கள் சொல்லுறதுஞ் சரிதான்."

.....ஹி....ஹி...."

'இவன் சொல்லுறதுகளிலையும் நூயம் இருக்குத்தானே. ஆராக்கேட்டாலும், ஒவ்வொண்டுக்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் இருக்காம். அனா தங்களுக்குத் தெரியாதாம் என்று சொல்லுகினம்.

இந்தச் சம்பிரதாய முறையளை அர்த்தமில்லாததுகளை, காலத்தோட ஒத்துவாாதுகளையில்லாம் விட்டுப்போட்டு, புதுசாலையாக் சமயங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு முறையை ஏன் உருவாக்கக் கூடாது?

பழைய முறையளை அப்படியே தொடர வேணுமெண்ட தில்லையே. அப்படித் தொடராகிறதெண்டால் இண்டக்கு வடக்கு கிழக்கில விதவையளை இருக்கிற மூவாயிரம் பொம்பிளையளையும் பாராப்புக்குளையல்லோ தள்ளியிருப்பாங்கள்;

அப்ப. சிலபேர் யோசிக்க உடன்கட்டை ஏற்றது மாதிரிக் கொடுமைகளைக் கைவிட்டது மாதிரி தொடர்ந்தும் ஏன் யோசிக்கக் கொள்ளக் கூடாது. இதுகளைப்போய் நான் வெளியில் சொல்ல என்னைப் பார்த்துக் கிரிப்பாங்கள். ஆனா மற்றவங்கள் எங்களைப்பார்த்துக் கிரிக்கிறதுகளை ஆருக்கு விளங்கப் போகுது.'

"என்ன கடுமையாக யோசிக்கிறீர்கள் "

"பியஸ்..பியஸ் வீ ஹாவ் ரூ திஸ்"

நாடக மலித்ரிக்ஷி

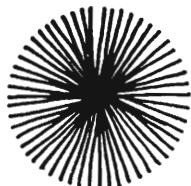
பதாகைகள்

வானத்து வஸிற்றில் இடுக்க
நீண்ட ஊர்வலம்.

இறுகப் பூட்டிய
இரும்பு யண்ணலூடாக
விழி எறிந்தேன்.

எள்ளன அடைத்தவர்கள்
முன்வரிசையில்
ஒங்கிய குாவிலவுத்து
கோஷம் பாடச் சென்றனர்.

கிகாடி பிடித்துச் சென்ற
சிவர் வந்து
என்னன
அடக்கிவிட்டுச் சென்றனர்.

இரும்பு யண்ணவின்
சிறிய துவாரமும்
இப்போ
அடக்கப் பட்டுவிட்டது.

காற்றுக்குத் தடை
விதிக்கப்பட்டு விட்டது.
வீதியில் உலவ அனுமதி
மறுக்கப் பட்டுவிட்டது.

கூக்குரவிடுகிறார்களே
ஏன்.....?
கிகாடி பிடிக்கிறார்களே
எதுற்று.....?

பாதுபார்தி

யாரோ சொன்னார்கள்:
சிபண் விடுதலை யாசித்து
நடக்கிறார்களாம்.
(நடக்கட்டும் நாடகம்)

விமர்சகர் விமர்சனங்கள்

மலையக மக்கள், முஸ்லீம் மக்கள் பற்றியதான் உங்கள் ஆசிரியர் கருத்துக்கள் வரவேற்கத்தக்கனா. முஸ்லீம் மக்களின் பிரச்சினை சம்பந்தமாக இன்னும் ஆழமாகப் போயிருக்கலாம்.

முஸ்லீம் மக்கள் தமிழ்த் தேசிய இனத்துள் அடங்குவர் என்ற கருத்து விவாதத்திற்குரியது. முஸ்லீம் மக்கள் தமிழை “இஸ்லாம்” மதத்தினுடோகலே அடையாளம் காண்கின்றனர். மலையக மக்கள் மதத்தியிலும் இப்போது தாம் தனித்துவமான இனத்தவர் என்ற கருத்து வழுத்து வருகின்றது. மலையக, முஸ்லீம் மக்கள் தமிழ் மேசும் மக்கள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்குவரேயன்றி தமிழ்த் தேசிய இனத்துள் அடங்கமாட்டார்கள்.

- மோகன்தாஸ் -

ஆசிரிய தலையங்கம் பயனுள்ளது. முஸ்லீம் மக்கள் தமிழ் மக்களின் (தமிழ்த் தேசிய இனத்தின்) மதத்தியில் ஒரு சிறு பான்மை இனம் என்ற கருத்து விவாதத்திற்குரியது.. முஸ்லீம் மக்களின் (மலையகத் தமிழராலும்) தனித்துவம் எவ்வாறு பேணப்படக் கூடுமென்ற விஷயத்தில், அவர்கட்டும் சுயநிர்ணய உரிமை அவசியம் என்பது என் கருத்து. இதில் “ஒசைக்கும் உடன்பாடு இருக்குமென நம்புகிறேன். இது தலையங்கத்தில் அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பின் நன்று. அந்தியத் தலையீடு என்னும் போது இந்தியாவே முதலில் மனதிற்கு வருகின்றது.

பரதீபனின் இலங்கை: கருத்தும் கண்ணோட்டமும் என்னும் கட்டுரையில் இந்தியா நேசநாடு என்னும் குறிப்பு இந்தியாவின் பிராந்திய மேலாதிக்க நோக்கங்களைக் கணிப்பிடிவிடுக்கிறதா என நீச்சயமில்லை. தேசியப் பிரச்சினையில் பாராஞ்சமன்ற இடது சாரித் தலைமைகளின் பாரிய தவறுகளை விமர்சிப்பது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது போல் தொரிகிறது.

வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பில் அங்குள்ள முஸ்லீம் சிங்கள மக்களது விருப்பு வெறுப்புக்களை எவ்வாறு கணிப்பிடிவிடுப்பது என்பது பற்றிக் கூடிய கவனம் காட்டப்ப பட்டிருக்கலாம். இது சிக்கலான, ஆனால் புறக்கணிக்கவியலாத பிரச்சினை.

சிவத்தம்பியின் கட்டுரையில் யாழ்ப்பாணத்தார் பற்றிய (குடாநாட்டுக்கு வெளியிலான மக்கள் மனதிலுள்ள) படிமத்திற்கு

ஆதாரமான ஒரு “வர்க்க நலன்” சார்ந்த அடிப்படை சமேனாக்குடன் கவனிக்கப்படவில்லை. தெற்கிள் பல இடங்களிற் தீவுப்பகுதியைச் சேர்ந்த வியாபாரிகளே யாழ்ப்பாணத்தார் பற்றிய படிமத்தை நிர்ணயிக்கும் அதே சமயம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் தீவு மக்கள் பற்றிய ஒரு அயல் உணர்வு நீடித்த ஹது அவர் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். சிங்கள மக்களைப் பொறுத்தவரை நெடுங்காலமாக யாழ்ப்பாணத்தார் என்ற சொல் வட - கிழக்குத் தமிழர் அனைவரையும் குறித்தது. யாழ்ப்பாணப் புரிராட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவர்கள் கொழும்புப் நிரந்தர வாசஸ்தவமாகக் கொண்ட ஈசவர்களை விடக் கூடிய அளவு யாழ்ப்பாணத்தவர்களே. கல்விக்காக மதம் மாறியோர் பலர் இன்னமும் ஈசவர்களது சமூகப் பழக்கங்கள் பலவற்றைப் பேணுவதை அறிவோம். ஈசவ - கிறிஸ்தவ திருமணங்கள் சாதி எவ்வளவைத் தாண்டியனவேயன்றி சகித்துக் கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. வனரோவின் நாடகங்கள் (அவர் சிங்களவரல்லர் என நினைக்கிறேன்) போன்று Bandar comes to town) என்ற நாடகமும் மேடையேறியது. இவை யாவும் ஆங்கிலம் கற்ற கொழும்பு நடுத்தரவர்க்கத்திற்குரிய நூகைக்கூவையின் வெளிப்பாடுகள். பரந்துபட்ட சிங்கள, தமிழ் வெகுஜனங்களது மனதிலிருந்த படிமங்கள் கணிசமாக வேறுபட்டனவ.

சாதி ஆதிக்கம் பற்றிய விஷயத்தில் அவரது கட்டுரையில் உள்ள இறுக்கம் பிற இடங்களிலும் பேணப்பட்டிருப்பின் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். மொழிப் பிரச்சினையில் தமிழர் சிலர் சாதி உணர்வு காரணமாகவே அரசு கரும மொழிச் சட்டத்தை எதிர்த்தனர் என்ற வாதம் (காராள சிங்கத்தினது) மேற்கொளாகக் கூறப்படுகின்றது. இது முழுமையற்றதும் தேசியத்துறையையின் வர்க்க அடிப்படையை மறுப்பதுமாகும். இது பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் சிறிது விரிவாகத் தன் விளக்கத்தைத் தந்திருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய ஆசிரியாது மதிப்பீடுகள் அக்காலத்தின் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறி விட்டதாலேயே பொய்த்து விட்டன.

இக்கட்டுரை எழுதப்பட்ட காலத்தைக் (1974) கணிப்பிலிலாக்கப் படும்போது, அன்றைய அரசியற் குழுநிலையில் த.வி.சூ இனவாத அரசியலுக்கு முகங் கொடுக்குமாறு எழுதியமையாலேயே முன் சொன்ன பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்குமோ எனவும் என்னத் தூண்டுகிறது.

துகது குறிப்பு,
பண்ஸ் கண எண்ண,
துருதியாற்றின் ஆழ அகவம் காண,
சிதறிய உடல்களின் வீதம் கணிக்க,
பாலை நிலத்தின்
பசும் பரப்பையும் சுகாடாக்க.

மறந்து போனது
ஷ்ரீராசிமா, நாகசாகி.
யாருக்காக இந்த யுத்தம்?
யாருக்கு வேண்டும்(இந்த) யுத்தம்?

கழுகுகள் முகம் மறைக்க
இறைமை முகழுடி
குழும்பிய குட்டையிலும்
குட்டையைக் குழுப்பியும்
மௌனப்பிடிக்கும்
உயிர் கொல்லிக் கழுகுகள்

வெள்ளைப் புறாவின்
சிறைக வீழ்த்த இன்னொரு அம்பு
புழப்பங்கள் வானத்தில்
யுத்த மேகம்

எனினும்
வலிவோடு எதிர் கொள்ளும்
மானுடம்.
கடின்ற ஆதரிக்க
ஆஸ்காஸ்கே
“யுத்தம் வேண்டாம் யுத்தம்
வேண்டாம்”
மானுடக் குரலின் முழுக்கம்.

15 ஜூன் 1991

தில்லைட்டேவி

ஷ்டியன் புருத்தி

வ. ஜி.

எழுத்துக்கு முன் பேச்சு. இதைத்தான் உலகம் இதுவரையிலும் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறது. எனவே, எழுத்துக்கு மூலாதாரம் பேச்சு. பேச்சோ, மனிதனுடைய கருத்தையும் உணர்ச்சியையும் வெளியிடுவதாகும். கருத்துக்கள், கால மாறுபாட்டால் மாறும் தன்மை கொண்டவை. கால மாறுபாடு, மனிதனுடைய வளர்ச்சியையும் ருசிக்கண்டும் பொறுத்திருக்கின்றது. மனிதனுடைய மனம் மாறிக் கொண்டே போகையில் அவனுடைய பேச்சு மட்டும் மாறாமல் இருக்க முடியுமா?

மனிதன் ஒரு காலத்தில் காட்டுமிராண்டியாக இருந்தான் என்று சொல்லுவது மாபு; அது உண்மையுங்கூட என்றும் சொல்லலாம். காட்டுமிராண்டியாக அவன் இருக்கையில் அவனுக்கு நாகரீகம் எது? நாகரீகம் இருந்தாலும், அது காட்டு இனத்தைத் தழுவியதாகத் தான் இருக்கும். அவனுக்கு வீடு வாசனைப் பற்றிக் கவனவ வில்லை; ஆடை ஆபாணாஸ்கள் அவனுக்கு எதற்கு? அவன்,

உடலை இம்செ செய்யும் சுமையாக அவனுக்குத் தோன்றி எால் அது ஆச்சரியப்படவேண்டிய சங்கதி அல்ல. கலையும் கவிதையும் கனவில் கூட அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுத்திருக்க மாட்டா. இப்பேர்ப் பட்ட நிலையில் இருக்கும் மனிதன், சமுதாயம் என்றும், அரசியல் என்றும் இருக்கின்றன என்றன் சிந்தனை செய்யவேண்டும்?.

தற்போது நாகரீகப் பண்பில் தினைத்திருக்கும் மனிதனுடைய மூதாதைகள் மேற் சொன்ன வாறுதான் வாழ்ந்தார்கள் என்று சொன்னால், அதைக் கேட்டு ஆத்திராப்படுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். கடவுள் அரசு செலுத்தும் உலகத்தில், மனிதன் இப்படிக்கூட இருந்திருக்க முடியுமா என்று இவர்கள் கோபத்தோடு கேட்டாலும் கேட்பார்கள். இவர்கள் யோசிக்காமல், கோபம் கொள்கிறார்கள் என்பதை ருசிப்படுத்தி விடலாம்.

நாம் எவ்வோரும் நீக்கோசி சிப்பாய்களைப் பார்த்திருக்கி

நோம், அவர்கள் பேசுவதுயும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அது எப்படி நம் காதுகளில் பட்டது? வெறும் அத்தமிழ்லாத கூச்ச வாகப் பட்டது என்றுதான் சொல்ல முடியும். அவர்களுடைய பேச்சு அந்த மாதுரி நம்மவர்களின் காதில் பட்டதற்குக் காரணம் என்ன? நீக்ரோக்களின் வாழ்க்கையும் பாஸ்யும் நாகரீகப் பண்பில் முன்னேறாத காரணமாகும்.

இப்பேர்ப்பட்ட மக்களுக்குப் பேசுவதற்கு ஏராளமான சொற்கள் தேவையில்லை. ஒடு, நட, உட்கார், தூங்கு, சாப்பிடு, அடி, மரம், மலை, ஆறு, நீர், உணவு போன்ற சில நூறு சொற்களைக் கொண்டு, அவர்களால் வாழ்க்கையை நடத்தி விட முடியும். இந்த மக்கள் தங்கள் சொந்த முயற்சியாலோ அல்லது மற்றவர்களின் கூட்டுறவினாலோ தங்கள் ஆரம்ப நிலையிலிருந்து மாறினால், அவர்கள் தங்களே பழக்கத்தில் ஏற்கனவே இருந்த சில நூறு வார்த்தைகளைக் கொண்டு காலம் தள்ளிவிட முடியாது. அப்பொழுது அவர்கள் புதிய புதிய சொற்களை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். கடவுள் அருளிய சொற்களைப் பழக என்று சொல்லித் தள்ளிவிட்டு, புதிய சொற்களைச் சேர்த்துக் கொள்வது, மனவியை விடுத்து வேகியைக் கொள்வதற்கு ஒப்பா

கும் என்றும், பாபம் என்றும் சொல்லத் துணிபவர்கள், அறியானம் நிறுந்த பாண்டர்கள் என்று கூசாமல் சொல்லி விடலாம்.

சுங்ககளில் வசித்து வந்த மனிதன், வீரு கட்டத் திதரியா மல் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பேர்ப்பட்ட மனிதன், ஜீன்றைக்கு ஆகாயத்தை மூடும் கட்டிடங்களைக் கட்டுகிறான். சிக்கி முக்கி தட்டித் தீய உண்டாக்கின மனிதன், அணுக்குண்டைக் கண்டு பிடித்து விட்டான். உற்சாகம் நிறைந்த சந்தர்ப்பங்களில், அப்படியும் கிப்படியும் தொண்டையை இழுத்துக் கொண்டிருந்த மனிதன், அருமையான சங்கீதத்தை ஆக்கிக் கொண்டு விட்டான். தப், திப் என்று குதித்துக் கொண்டிருந்தவன், நாட்டியக் கலையைக் கண்டு, அதைப் பண்படுத்தி விட்டான். இந்த மனிதன் பழைய பேச்சுப் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? பழைய பேச்சுப் பேசி, தன் கருத்துக்களை வெளியிட முடியுமா?

பேச்சு எப்படி மாறுகிறதோ, அதை ஒட்டி எழுத்தும் மாற்றதான் வேண்டும். எழுத்து என்பது என்ன? பேச்சு என்ற சப்தத்தைச் சித்திர வடிவத்தில் அமைப்பதுதானே எழுத்து என்பது. எழுத்திலே, பேச்சில் இருப்பதைக் காட்டியும், சிறிது அதிகமான கட்டுப்பாடுகள்

உண்டு என்பதைத் தவிர , அவ்விரண்டுக்கும் வாத்தியாசமே கிடையாது . பேச்சில் எப்படிப் புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டனவோ , அதைப்போலவே எழுத்தினும் திருக்கத்தான் வேவண்டும் . சிறு அனுசக்கரமிடயாத கியற்றுக வாத்யாகும் . இதை யாரும் புறக்கணிக்க முடியாது, நிற்க...

எழுத்து என்பதை ஜிலக்கியமாகக் கொள்ளுவோம் . பண்ணடக்காலத்தில் , பாஜி என்பது உருவாகாத காலத்தில் , வடிவமாக எழுத்து அமையாத காலத்தில் , ஜிலக்கியம் முழுதும் பாட்டு மயமாகத்தான் இருந்தது . சிலர் மட்டும் படிப் பாளிகளாக இருந்த காலத்தினும் , ஜிலக்கியம் பாட்டு மயமாகத்தான் இருந்தது . பாட்டு ஆதிக்கம் சிகிச்சையைபொழுது , வசனநடைக்கு அவ்வளவாகப் பெருமை ஏற்படவில்லை . பாட்டு என்பது பெருமக்களின் சிசல்வம் என்றும் , வசனம் என்பது கீழ்மக்களின் அரவம் என்றும் மதிக்கப்பட்ட காலம் உண்டு . ஆனால் பாமர மக்கள், தாஸ் களும் மனிதர்கள்தான் என்று உணர்ந்த காலம் முதல் , வசனக்விதையோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு , அற்புதமாக வளர்ந்து வருகின்றது . வசன ஜிலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை வர்ணித்து எல்லை கோவூவது இப்பொழுது சாத்தியமில்லை .

தேக வழுக் கொண்ட

காட்டு யிராண்டி மனிதனுக்கு , மனைவி கிடையாது . மனைவி போல வாய்த்தவர்கள் எல்லோரும் வைப்பாட்டிகள்தான் . அவர்களை அவன் தன் உடைமையாகவோ அப்பது அடிமையாகவோதான் பாவத்திருப்பான் . அப்பொழுது அபர்களை அபன் எவ்வாறு அழைத்திருப்பான் . எப்படி வேண்டுமானானும் அழைத்திருக்க முடியும் . அவனாகக் கேட்பவர்கள் யார்? "எமாடே!" என்று வைப்பாட்டியை அழைத்த மனிதன் , "எமடமானே" என்று அருமையும் அண்பும் தசும்பும் வணக்கியில் , பின்னர் அழைக்கத் துவங்கி னான் . பின்னர் , "காதல் கரும்பே" என்று கதறவும் செய்தான் . இப்பொழுதோ பிரியமாகவும் கியற்றுக்காலவும் தன் மனைவியின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறான் .

இப்படியெல்லாம் , பேச்சாலும் எழுத்தினும் விசித்திராமான மாறுதல்கள் ஏற்படுவது ஜியற்யாகும் . இந்த மாறுதல்களைக் கண்டு பயந்தும் கோபித்தும் , காலத்தின் விபராதங்கள் என்று நொந்து கொள்ளுவதில் பயனிடலை .

வசன ஜிலக்கியத்தில் எத்தனையோ நூதனங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன . முதலில் புராயணங்கள் இருந்தன . பிறகு சுறுக்குதகள் ; கட்டுரைகள் ; நாடகங்கள் ; வர்ணனைச் சுத்திரங்கள் ; பிரயாண வரலாறுகள் ,

ராய்ச்சி அறிவு நூல்கள் ஆசன இலக்கியம் பல ரகசு களாக இப்பொழுது மலர்ந்து, மணம் வீசுகின்றது. எங்கள் முதாதைகளின் காலத்தில், புராணங்கள்தான் இருந்தன என்று மற்றைய அற்புத இலக்கிய மாறுதல்களையும் சிருஷ்டி களையும் வேண்டாம் என்று தள்ளி விட முடியுமா? எங்கள் முதாதைகள் பெண்ணைப் பார்த்து 'எண்டி' என்றார்கள் என்று அதையே இப்பொழுது கண்டபடி சிசால்வத் துணிபவர்களின் கண்ணம் சிவந்து போகும்படியான நிகழ்ச்சி நேர்ந்து விடும்.

முந்திய நாடகங்களில், விது ஷகன் என்ற ஒரு பாத்திரம் கண்டிப்பாக இருப்பான். மூன்று மணி நேரம் நாடகம் நடப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். மூன்று மணி நேரம் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு, சிரிக்கா மல் இருக்க வேண்டும் என்றால், அது தண்டனைதான். அவ்விதத் தண்டனை ஏற்படாமல் இருப்பதற்காகவும் நாடகத்தின் சியர்க்கையான கம்பீரத்தை தழுங்ககாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டும், விது ஷகன் என்ற பாத்திரத்தை அமைத்து, நாடகத்தைப் பின்னி னார்கள்.

காதுவர்கள் சிரிக்கலாகாது என்ற மரபு மாறிவிடவே, நாடக பாத்திரங்கள் அனைவரும் கேவியாகப் பேசலாம்

என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது, ஆபாசமும் ரச பேதமும் இல்லாமல் வேடிக்கையாகப் பேசி னால், நாடகத்தின் கம்பீரம் கெடாது என்று தோன்றிய விடன் விது சகனும் மறைந்து போனான். அவன் மறைந்து போகவே, பால் என்றால் பட்டைப்பால் என்றும், அந்தமான், அந்த மானுக்குப் போய் விட்டது என்று சொல்லும் மாறும் விகடமும் மறைந்து போய் விட்டது. அதே மாதிரி, கதாநாயகி தன் காலவனை, "நாதா" என்று அழைக்கும் அபத்தமும் மறைந்து வருகின்றது. பேச்சிலும் எழுத்திலும் பழைய உவமைகள் இப்பொழுது தலை விரித்தாடுவதில்லை.

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களின் லட்சியத்தைத் தழுவி நிற்கும் அவர்களுடைய பேச்சும் எழுத்தும் அவர்களுடைய லட்சியமும், பிரளை காலம் வரையில் மாறாமல் இருக்கவும் முடியாது. லட்சியத்தோடு பின்னிக் கிடக்கும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையும் ருசிகளும் மாறிக் கொண்டே போகும் பொழுது, பேச்சும் அதன் குழந்தையாகிய எழுத்தும் மாறாமல் இருக்க முடியாது. எனவே, புதியன புகுதல் என்பது அத்தியாவசிய மாகி விடுகின்றது.

"ஐயோ, பழச என்பது பழசாகுமா? அது முதாதைகள் நமக்கு விட்டுப்போன நிதிச

செல்வமல்லவா அதைக் கூகு விடவாகுமா? வேசியைப் போன்று புதியதொன்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா என ஒலமிட்டால், அதற்கு அர்த்தத்தே இல்லை. கருங்கல் ஒன்றுதான் உரு மாறாமல், தான் இருந்த திடத்திலேயே இருக்கும். லட்சியமும் வாழ்க்கையும் குசிகளும் கருங்கற்கள் அல்ல. இவை மாறும் தன்மை கொண்டவை. இவை ஏன் மாற வேண்டும் என்ற கேட்பது மட்டமயாகும். படைப்பின் மரமத்தையும் விசித்திரத்தையும் அறிய ஆவல் கொள்ளாதவர்களின் மூளையில் எழும் கேள்வியாகும் இது.

மனிதனுக்கு இரண்டு விதமான சக்திகள் இருக்கின்றன. அவை அறிவும் உணர்ச்சியுமாகும், அவை பிரிந்தும் ஒன்றுகூடியும் செய்யும் ஜால வித்தைகளைச் சொல்லி முடியாது. அவை வர்ணனைக்கு அடங்காதவை. மனிதர்களின் முகத்தைப் பாருங்கள். இளம் பிராயத்தில், அந்த முகத்தில் சிரிப்பையும் சுறுசுறுப்பையும் காணலாம். நடுவயதில், அறிவும் அழுகும் சேர்ந்து முகத்தைப் பொலிவ செய்யும். சக்தியும், சாந்தியும் முதுமைப் பருவத்தில், அந்த அறிவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் பிறந்த குழந்தைகளாகும். இந்தக் குழந்தைகள், வெவ்வேறு பாறைகளைப் பேசும். அந்தப்

பேச்சுக்குத் தக்க எழுத்து, விபாத விளைவு என்றும், அதுபரம்பரையை அவமதிப்பதாகும் என்றும், அது நம் முதாக்குப் பெரியோர்களின் பேச்சையும் வாழ்க்கையும் நிந்திப்பதாகும் என்றும் வாதாடுவது துநட்டுவைதிகம் ஆகும். வைதிகத்துற்றுநான் குறை கூறுவதாக எண்ணலாகாது. அனுபவத்துக்கும் தேவைக்கும் தர்க்க சாஸ்திரத்துக்கும் பொருந்தாத வைத்துக்மனப்பான்மையைக் கொண்டு, முற்போக்கைத் தடை செய்யப்பார்ப்பது பைத்தியக்காரத்தனத்தை எழுத்திலும் காண்பிக்கப் பார்ப்பது பரிகாசத்துக்கு கிடமாகும் என்று மட்டும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அரசனைத் தெய்வத்தின் பிரதிநிதி என்று வழங்கிய காலம் உண்டு. அந்தக் காலத்தில், மக்களின் வாழ்க்கையும் பேச்சும் எப்படி இருந்தனவோ, அப்படியே அரசனே வேண்டாம் என்று நினைக்கும் துடியரசுக்காலத்திலும் இருக்க வேண்டும் என்று வாதாடக் கூடுமோ? பொதுவுடமை உலகம் முழுவதும் பரவ முயன்று கொண்டு வரும் கீக்காலத்தில் பழுயபொருளாதார சாஸ்திர ஆராய்ச்சியைக் கொண்டு மனிதர்கள் பேச முடியுமா? முடியாது. முனைந்தால், அபத்தமாக முடியும். எனவே, புதியன புக்தான் செய்யும். இதைத் தடுக்க

முயலுவது, கடவின் அவை க்ளாத் துடைப்பத்தால் தடுக்க முயலுவது ஒக்கும். அது சிரிப்புக்கு இடமான முயற்சி பாதும்.

மனிதனுடைய வாழ்க்கை யாறுவது இயல்பாதவின் அந்த வாழ்க்கையைக் குறிப்பிடும் பாதையும் மாற்றதான் செய்யும். வாழ்க்கை என்பது ஆசை களும் பயங்கரும் நுசிகளும் அறிவு நுணுக்கங்களும் சேர்ந்த அருமையான ஒன்றாகும். அந்த வாழ்க்கை மாறுமிபாழுது, அதைச் சித்தரிக்கும் கவலப் பள்பும் மாற்றதான் செய்யும். கணலப் பண்புக்கு ஒவ்வியதாக த்தான் பாதை அமைய முடியும். ஆகவே, புதிச் என்பது பழசு என்று சொல்லப்படும் ஒன்றின் மேல் உட்காருவது சுக்லம்தான். அதை ஆட்கேபிப்பதும் அவட்சியமாகந கருதுவதும் அறிவுடைமையா காது. அது அர்த்தமில்லாத வாதமாகத்தான் இருக்கும்.

வாழ்க்கை என்பது ராக ஆவாபனை போன்றது. நவாசங்கள் சேர்ந்து கலந்து தித்திப்புப் பண்டம் போன்றது அது. நவாசங்கள் எத்தனையோ வகுக்களில் சேர்மானம் சேரவாம். சேருமிபாழுது சிரிக் கவாம்; அழலாம்; புன்முறுவல் டூக்கவாம்; வாயைக் கிடடி யாக முடிக் கொண்டு சிலை உருவத்துப் போலக் காட்சி

அளிக்கவாம்; கோபக்கனல் என கொழுந்து விட்டிடரிய வாம்; மரக்கட்டடபோல, உயிரற்றுக் கிடக்கவாம்; துள்ளிக் குதிக்கவாம்; கூத்தாட வாம்; திதாண்டையைக் கிழித் துக் கொண்டு பாடலாம். பெருமுக்க விடலாம். வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒன்றோ கிரண்டோ அல்லது சிலரசங்கள் ஆட்சி புரியலாம். அந்த ரசங்களின் வேகத்துக்கும் துடிப்புக்கும் தக்கபடிதான் செயல்கள் ஏற்பட முடியும். செயல்களுக்கு ஏற்ப, பாதை அமைவது நியாயமானது. எனவே நிலமை மாறின பிறகும், பாதையை, எழுத்தின் தோரணையை மாற்றக் கூடாது என்று சொல்லுவதை, யாரும் ஏற்க மாட்டார்கள்.

பழுமை என்பது பழசு என்று என்னைக்கு அல்லது எப்பிபாழுது அவமதிக்கப்படும்? பழுமைக்கு மக்களின் மனசில் கிடம் கிராத போது, பழுமை தனது அடிவழுவை இழுந்து நிற்கும் காலத்தில், பழுமை என்பது நடைமுறை அனுபவத்தை யொட்டி இருக்காமல் போனால், பழுமை என்பது தினிப்பை இழுந்து, புளித்துப் போகும் சமயத்தில் பழுமையின் பேரில் ஒருவித மனக்கசப்பும் விவரப்பும் தோன்றும் பொழுது.

இந்தச் சமயத்தில் பழுமை, பழசு என்ற ஏனைப்பட்டம்

பெறுகிறது. அப்பொழுது, அதற்கு இருப்பிடம் ராஜ்யீதி அல்ல. எதோ முறையில் பதுங்கிக் கிடக்க வேண்டும். அப்பொழுது பழசு இருந்த இடத்தில், புதுசு புதுந்து கொள்ளும். புதுதைப் புதுத்தி விடுவார்கள் மக்கள். இதுதான் இயல்பு.

(இக்கட்டுரை : “கலையும் கலை மன்றச்சியும்” எனும் நுவினிருந்து எடுக்கப் பட்டது.)

யை திட்டு நிரப்பி ஒரு தொடர்ச்சி கொடுத்து, தமிழ் நாட்டில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களோடு எழுதிய முதல் தரமான எழுத்தாளர் வ.ரா. வ.ராவின் கட்டுரைகள் ஒரு புது உருவார்ப்பானவை. பேசுகின்ற மாதிரி நடை. குறுகின் சொல். அனவுக்குள்ளே நீண்ட கருத்து யாத்தினர் செய்து முடித்து அனுபவத்தை உணரவுக்கும் அவர் எழுத்துக்கள். தான் சிந்தித்ததோடு கேட்பவர்களையும் சிந்திக்கத் தூண்டும் வேகம் அவருடைய கட்டுரைக்கோப்பிலே, நடையிலே காணலாம்.

(“கலையும் கலை வளர்ச்சியும்” பதிப்புரையினிருந்து)

உங்கள் சிந்தனைக்கு

ଛୁବିଯମ୍ ତେଟଲୁମ୍ 1

விவரும் கிறுக்கல்கள்தான்
ஒவியமா?

ஒவியம் பல மொழி பேசுவர்களுள்ளும் இணைப்பை ஏற்பட்டுத் தூம் ஒரு பொது வடிவம். இருந்தும், எம்மிற் பலருக்கு ஒவியம் மீதான பரீட்சயம் கிட்கவென்றே கொள்ளவாய். ஒவியம் பற்றிய படிமுறை வளர்க்கி எமது சமூகத்தில் தடைப்பட்டிருக்கின்றது. சிற்றிக்ககச் சோாம்பறி படிம் எமது கோரக் குறைபாடே இதற்குக் காரணம். ஒவியம் கடின மொழியாக இருப்பினும், கற்றுக் கொள்வது, கற்றுக் கொள்ள முயற்சிப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும். இதனாடிப்படையில் ஒவியம் பற்றியதான் தேடலுக்கு விதமிழவோம்.

அடுத்த பக்கத்திலுள்ள ஒவியத்தைப் பாருங்கள்!

இந்த ஒயியம் வெறும் கிறுக்கப்படாத் தோன்றுவாம் ஆணால் ஆழ்ந்த அரிதத்தையே சொல்லி நிற்கிறது. இதன் உட்பொருளை உங்கள் சிந்தனைக்கு விட்டு விடுகிறோம். உங்கள் சிந்தனைக்கு எட்டும் கருத்துக்களை எமக்கு எழுதி அனுப்பப்படக் கின்றது.

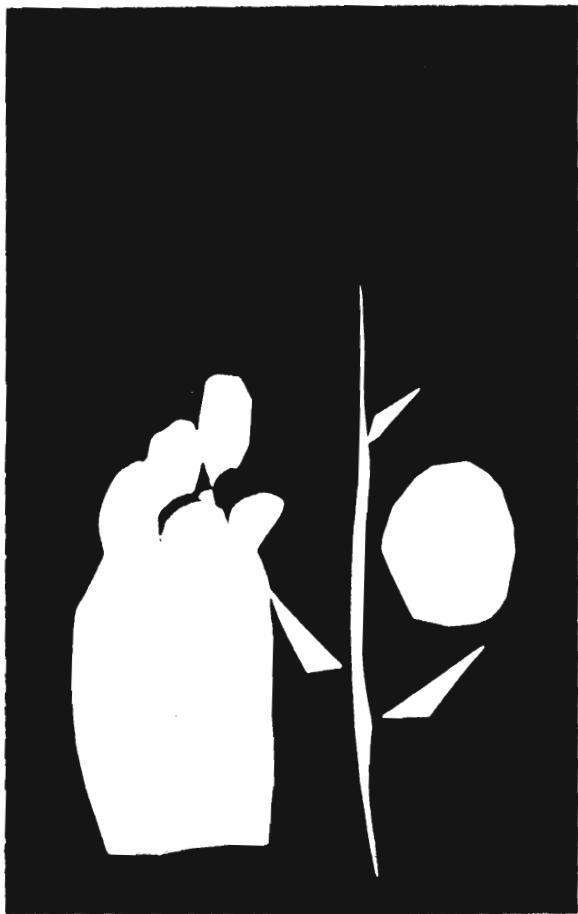
உங்கள் திந்தனைகளுடனும், ஓவியர்கள் மூலக்கருவடனும் ஓவியம் பற்றிய தேடலில் அடுத்த திடுழில் கந்திப்போடு.

மனிதர்கள் வாழுவதுபவஸ்கடேன கலைவளிப்பாடா சிற்றன. அந்தவகையில், ஒவியமும் மனிதர்கள் வாழுவதுபவஸ்கடைச் சிகால்ஸி நிற்கிறது. கலை விளக்கியங்களில் நாடகம், திலக்கியம் போன்றன மொழி வளர்க்கிக் கூடாக மிருகு பெற்றுக் கிறப்பற்றியள்ளன. அவை மக்களுடன் அன்னியப்படா து மொழி வளர்க்கி ஜடக்காமக இருந்து வந்திருக்கவின்றது. ஒவியம் அவ்வளவாமல் கூர்ம் பரவுவதையுடைய கண்ணிற்கும் பழகிய கைத்தமாக கைக் கொட்ட வாகவே கிறுந்து வந்திருக்கிற்றன. திலக்கியத்திற் சொற்களைப் போன்று ஒவியத்தில் வர்ணங்களும் கோட்டிருக்காமல் கையாளப்படுகின்றன.

ஒவியர்கள் தங்களுக்கான சீசுத்திகளை அதன் அதற்கான சிறப்புத்தன்மைகளினால் இகால்வி நிற்கும். அவற்றினை நாம் அறந்து இகால் மற்று முழுதாக ஆஸ்விக்க எட்டமை நாம் ஒவியத்துடன் பரிட்சயப்படுத்திக் கொள்ளல் அவசியமாகிறது. பரிட்சயப்படுத்திக் கொள்ளும்போது ஒவியம் இவ்வளவில்லை.

ஓவியர் : ஜி.வி.

ନାନୀ ଶ୍ରୀ ମହାନ୍ତିକାମ

பிரசவம்

கிளதமன்

இருபத்தைந்தாம் திகதி புமாகி விட்டது. இன்னும் வந்து சூரியன் நீது பாடில்லை. மாதக்கடை சுக்குள் அனைத்து வேலைகளும் முடித்தாக வேண்டும்.

மனம் அங்கலாய்க்க கோபி தழுடத் துக் கொண்டிருந்தான்.

இருபத்தியாறு, இருபத்தி இயழு....

அரிப்பிபடுத்தத் து போல் கால் கள். பசி எடுக்கவில்லை. தூங்கமுடியவில்லை. அடிக்கடி கீழிறங்குவதும் கடிதப் பெட்டியைப் பார்த்து ஏமாறுவதுமாக அந்த இரு நாட்களும் கோபிக்குக் கோர்வோடு கழிந்தன.

‘மணிவண்ணன் இருபதாம் தேதுயே அனுப்பி விட்டதாகச் சிசால்வியிருந்தானோ! என் இன்னும் வந்து சேரவில்லை..’

‘ஒருவேளை பொய்சிசால்வி அநுப்பானோ!'

‘எதுவேடும் சந்தேகந்தான். கண்ட பாட்டுக்கு யார் யாரில் சந்தேகம் பொள்ளிறுதெண்ட விவஸ்தையே தீவில்லை’

தன்துவையில் தானே குடிக்கப்காண்டான்.

அந்த மாதச் சந்திகைக் கான அனைத்து வேலைகளும் கோபியிடமே ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தன. பகீரதன், சேகர் இந்தியா சென்றுவிட்டதாலும் கேசவமூர்த்தி சுகயீனம் காரணமாக ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்ததாலும் சகல பொறுப்புக்களும் கோபியின் மீதே சுமத்தப்பட்டிருந்தன.

ஆனால் அவன் பொறுப்புக்களைச் சுமமயாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மகிழ்ச்சிப் பெருமித்துடன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

நான்குபேர் இனணந்து செய்த வேலைகள் இம்முறைதனி ஒருவரைடம் மட்டும்.

‘இந்த முறை வித்தியாசமா, இன்னும் தரமா ஒரு சின்ன விமர்சனத் துக்கும் இடமில்லாமல் கொண்டு வரவேணும்..’

‘விமர்சனமே இல்லாமல் ஒரு வேலையைச் செய்து முடிக்கிறது கஷ்டந்தான், முயற்சித் துப்பா ப்பம்’

கோபி முடிவிவடுத்துக்

பிகாண்டான்.

அக்டோபர் மாதச் சன்தி
க்கான வேவலைகள் முழுவேகத்
துடன் நடந்து பிகாண்டிருந்தன.

சன்சினக்கய அழகு படுத்து
வதற்காகப் புங்கப்படங்கள்,
வெவ்வேறு வளம்பரப் பத்திரிகைகளிலிருந்து
‘ஷிகன்’ துண்டுகளைக் கத்த
ரித்துச் சேகரிக்க, எப்போ
திருந்தே தொடங்கிவிட்டான்.
கட்டுரைகள், கவிதைகள்,
கதைகள், பிற ஆக்கங்கள் ஏற்
கனவே இருந்தவைகளை விட
வந்து சேர்ந்தவையாலும் நிரம்பி
வழிந்தன. பத்திரிகைக்கான
ஆக்கங்கள் ‘ஷ.கே.’

தரமானவைகளைத் தேர்ந்
தெடுத்து ஒவ்வொரு வரியாகத்
திருத்தம் செய்வதற்குள்
போதும் போதும் என்றாகி
விட்டது கோபிக்கு.

ஒருவாறு சகலவற்றையும்
ஒழுங்கு படுத்தி மணி வண்ண
னுக்கு அனுப்பிவிட்டுக் காத்
திருக்கிறான்.

மணிவண்ணன் பாரிஸிலிருந்து அறுநாறு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் வசிப்பவன். இலக்கிய விடயங்களில் நினைய ஈடுபாடு உண்டயவன்.

‘மதுரா’ சன்சினக் ஆக்கங்களைனி மூலம் அச்சடித்து உதவி வருபவன்.

வழுமையான ஏற்பாடுதான். இம்முறையும் கோபி நேரத்துடன் மேலே ஆக்கங்களை அனுப்பி

விட்டான்.

அட்டைப்படம் உதயன்
மூலம் வருந்தாயிற்று.

‘படம் அருமை. ஜிந்த முன்பு
‘மதுரா’ பின்னப்போரான்..’

ஒவ்வொரு கோணம் கால
அட்டைப்படத்தையும் தண்டயங்கத்தையும் மாறி மாறி வைத்து
அழகு பார்த்தான். கண்டசுபிளதனக்குப் பாடித்து ஒரு கோணது
இரண்டையும் பிபாருத்த அட்டை
தயார்.

அட்டையும் ‘ஷ.கே’ ஜனி
ஆக்கங்கள் வந்து சேர்ந்தபின்
தான் யிகுதி வேலை.

இருபத்தியெட்டாம் தேது
அணைத்து ஆக்கங்களும் வந்து
சேர்ந்தன. சகலதும் வந்து
சேர்ந்து விட்டனவா, எனச் சரி
பார்த்தான்.

‘ஒரு கவிதை மீஸ் பண்
னுது.

சேகரின் கவிதை.

‘பரவாயில்லை அடுத்த
முறை போடுவம்’

பக்கங்களை எண்ணிப்பார்த்தான். தலை விழுத்தது.

‘இப்ப எண்ண செய்யிறது.
இவ்வளவு பக்கத்தில் புத்தகம்
பிகாண்டு வரேலாது. ஜிவ்வள
வத்தையும் குறிப்பிட்ட பக்கது
குக்க அடக்கிறிதெண்டால்....?’

கோபிக்கு மண்ணை வெடு
க்கும் போலிருந்தது.

‘எதை எடுக்கிறது? சன்சினக்கிளகண்டு வெளியில் ஜிருந்து
எழுதிறவையின்றயை எந்து

க்கக்கூடாது

பரிலில் பேணை பிடிக்கிற
ஆக்களே கொஞ்சப் பேர்
தான். முடிநீசுவரையில்
இவையனா உற்சாகப்படுத்தி
ஏங்கட கருத்தோட இணைச்
கூக் கொள்ள வேணுமென்பது
தான் ‘மதுரா’ குழுவின் கரு
த்துக் கிருந்தது.

‘..ம்..சரி என்ற கதையை
ஏடுத்து விடுவம்’

அப்போதும் பக்கங்கள்
கூடவே செய்தது.

‘இந்த நேரத்தில இவ்வு
கலும் போய்த் தொலைஞ்
சட்டாங்கள்...’

‘கேசவனிட்ட போ வேமா?’

‘சீ... பாவம் வருத்தத்தில்
கிடக்கிறான் தொந்தரவு படுத்
தக் கூடாது’

‘வாறது வாட்டும் எதுக்கும்
தணிகாசலம் மாஸ்ட ரோட
கதைச்சப் பார்ப்பம்’

நிசீவரைக் கையிலெடுத்து
எண்களைச் சுழட்ட மறுபுறத்தில்
தணிகாசலம் மாஸ்டரே வந்
தார்.

பிரச்சினை விவு தீவகு
வாகத் தீர்க்கப்பட்டு விட்டது.
தணிகாசலம் மாஸ்டரின் கட்டு
ரூர நீக்கப்பட்டு அடுத்த இது
ழில் போடுவதின்று முடிவானது.

தணிகாசலம் மாஸ்டரின்
கட்டுரூர நீளமானதாகயால்
அஞ்சு நீக்கிலிடப் பக்கங்கள்
ஏரியாக அமைந்தன.

பத்திரிகை ஒட்ட ஆரம்பித்

தான்.

மேசை துப்பரவு செய்யப்
பட்டு தேவையான ஆயுதங்கள்
கத்திரிகைக்கோல், பிளேட்,
ஊகு, அடிமட்டம் சகிதம்
வேலை தொடர்ச்சியாயிற்று.

‘இந்த நேரத்தில் ‘ரெவி
போன்’ வந்தா எடுக்கிற
தில்லை’

மனதுக்குள் முடிவிலெடுத்து
கொண்ட கோபி மணிவண்ணன்
அனுப்பியிருந்த ஆக்கங்களை
தனித் தனியாகக் ‘கிளிப்’
பண்ணியபின் ஏற்கனவே ஒழு
ங்கு படுத்தியிருந்தவாறு ஒட்டத்
தொடர்ச்சினான்.

பதினைந்து பக்கங்கள் ஒட்டி
யிருக்க மாட்டான். ஊகு
முடிந்து விட்டது.

அழுவேணும் போவிருந்தது
கோபிக்கு.

காலையிலிருந்து முகங்கூடக்
கழுவவில்லை. வாய் அவம்பி
‘ரீ’ மட்டும் குடித்து விட்டு
நிற்கிறான். கடைக்கு போவ
தென்றால் அரைக்கிலோ மீற்
றர் போக வேண்டும்.

போய்த்தான் ஆக வேண்
டும்.

‘ஆராவது கண்டால்
காண்டும் எனக்கிளன்?’

ாவசர், சப்பாத்து மாட்டி
துலையைக் கொதிக்கொண்டு
ஒடியவன் ஜந்து நிமிடத்தில்
மீண்டும் வந்து ஒட்டத்தொடர்ச்
கினான்.

‘ரெவிபோன்’ மணி அடித்தது.

‘அடிக்கட்டும்’

‘நிசீவர்’ எடுக்கவில்லை. சில நிமிடங்கள் அடித்தபன் ஓய்ந்தது.

மேன்னும் கீரு நுமிடத்தில் பொன்போன்.....

கோபியால் மனதை வெராப் படுத்தி வைத்திருக்க முடிய வில்லை.

‘யாராவது அவசரத்தேவை யாக இருக்கும்’

கையில் பிசு பிசுத்துக் கொண்டிருந்த துடைத்துவிட்டு ‘ஊரு’வைத் தொடர்ந்து வரை ‘நிசீவரை’ எடுத்தான்.

ஒரு பிராஞ்சுப் பிரஜை ‘நம்பர்’ மாறி எடுத்துவிட்டு மன்னிப்புக் கோரினான்.

உரத்துத் திட்ட வேணும் போவிருந்தது கோபிக்கு. அமைதியாகத் தான்.

‘அப்பாடா ஒரு மாதிரி முடியது’

‘பொன்போன்’

‘நிசீவரை’ எடுக்க, மறுபுறத் தில் உதய சங்கர்.

‘என்னுடைய சிறிய கதை யொன்று உமக்குச் சிரமந் தரக் கூடாதின்னு நானே ‘ரைப்’ பண்ணி பிழையஞ்சு திருத்தி வைச்சிருக்கிறன். கொண ந்து தாட்டே? கிந்த மாதப் புத்தகத்தில் வந்தால் நல்லது’

கோபிக்கு அடித் தொண் டையில் எச்சில் தடக்கியது.

வார்த்தைகள் விக்கித்து நின்றான்.

‘உதயசங்கரர்ன்ற கண்டு தரமாகத்தான் இருக்கும்.

ஆனால்... கீந்த மாதப் புது தகத்தில் போடேவாது என்னு முகத்தில் அடிக்க மாதிரியுடை சொல்லேலாது. போடேவாது எண்டாலும் ஏதாவது வித்தியா

சமா நினைக்கிறாரோ! எல்லா விமர்சனங்களும் பிறகு என்ற தலையிலதானே வரும். எது க்கும் பக்குவமாக கதைச்சுப்பார்ப்பம்’

‘வெற்றி’

உதய சங்கர் ஏற்கனவே பத்திரிகை வேலைகளில் பரிசு சயமுள்ளவராகையால் விடுதயம் சொல்ல முதலே விளங்கிக் கொண்டு ஏற்றுக்கொண்டார்.

பக்கங்கள் முழுவதும் ஓட்டி சஞ்சிகை பூரணமாக்கப்பட்டு விட்டது. கிணித் தலையர்கள் கள்.

மனிவண்ணன் ஏற்கனவே பெரிய எழுத்துக்களில் அடித்து அனுப்பியிருந்தது ஜிலகுவாக இருந்தது. தனக்குள் மனிவண்ணநன்றி சொல்லிக் கொண்டான்.

தலையர்கள் ஓட்டி, பக்கங்களுக்கு ஜிலக்கங்கள் பதித்து முடிய மாலை நானு மனியாகி விட்டது.

பசிப்பது போவிருக்க, அப்போதுதான் காலையிலிருந்து எதுவும் சாப்பிடாதது கோபி க்கு நினைவுக்கு வந்தது.

துள்ளச் சமைச்சுக் கொண்டு இலக்கிய ஆக்கங்களில் வாரு
நுக்க வேலைக்கு 'வேற்றுா தவறுகள் மன்னிக்கேலாது. ஒரு
போ கி டும். 'வைற்' படைப்பாளி சிசால்லுக்கணாச்
யா எதாவது பார்ப்பம்' செதுக்கிச் செதுக்கி எடுக்க
சாப்பாட்டை முடித்துக் கூடுதல் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவான்.
பஞ்சும் பக்கமாகப் புரட்டி தெரியுமா?
எதாவது புத்தகத்தைப் பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டி சிசால்லுகள்
எான்.

இதயத்தில் ஒரு பூரிப்பு. பிழையா அச்சேறி வாசகனின்
ஸ்ரூப்பித் திருப்பிப் பார்த் கைக்கு போகேக்க, படைப்பாளி
துரன். யினர் இதயத்தில் ஈட்டியால் குத்துமாப் போல இருக்கும்...

'இந்த நேரம் சேகர் நுக்கவேணும்....'

"கோபி, புத்தகம் வரேக்க ஒரு பிண்ணை பிறக்கிற மாதிரி யடா. புத்தகம் ஒட்டுற கடைசி நேரம் தாய் கடைசி நேரம் பகுகிற வேதனை மாதிரி. பிறகு வேலையில்லாம் முடிந்சு புத்தகம் கையில தவழேக்க, பிண்ணை பிறந்து தவணை மாதிரி யடா. எல்லாம் முடியிற நேரம் இருக்கிற சந்தோஷம் இருக்கே, ச்சா..."

சுவரில் சாய்ந்தவாறு கை கட்டி 'மதுரா'வில் கண்பதித்து சுந்தனைப்பச் சிதற விட்டுக் கொண்டிருந்த கோபி புன்னகை பூக்க நின்றான்.

'இனிக்குதான் முக்கியமான விவரங்கள் எழுதுதுப் பிழையள் வரத்துான் சிசய்யது. படைப் பாளி னிர கோபத்திலேயும் நிற்றுக்கு நுறுஞ்சியிருக்கு'

'கட்டுரையில வாறு சின்னச் சின்னத் தவறுகள் ஒரு மட்டு. கவிதை, சிறுக்குத் தோன்ற போன்ற

தவறுகள் மன்னிக்கேலாது. ஒரு படைப்பாளி சிசால்லுக்கணாச் செதுக்கிச் செதுக்கி எடுக்க தெரியுமா? சிசால்லுகள் பிழையா அச்சேறி வாசகனின் கைக்கு போகேக்க, படைப்பாளி யினர் இதயத்தில் ஈட்டியால் குத்துமாப் போல இருக்கும்...' தணிகாசலம் மாஸ்டரின் வேதனையுடன் ஈடிய ஆதங்கம் நியாயமானதே.

சகோதரப் பத்திரிகை யொன்றில் 'எனது பால்ய நண்பன்' என்பதற்குப் பதிலாக 'எனது பாலியல் நண்பன்' என்று அச்சுப் பிழையாகி விவரி வந்திருந்தமை இலக்கிய மட்டங்களில் நகைச்சுவையாகவும் காரமான விமர்சனத்திற்கும் உள்ளாகியிருந்தமையை நினைக்கக் கோபிக்குச் சிரிப்புடன் கூடவே நடுக்கமும் எடுத்தது.

நேரத்தைப் பார்த்தான். நாலராயாகி யிருந்தது. ஆறு மணிக்கு வேலை. பிந்திப்போனால் அங்கு வேறு பிரச்சினை காத்திருக்கும்.

அவசர அவசராமாக ஒட்டி முடித்த புத்தகத்துடன் பிபன் சிலையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான்.

பஸ் குழுக்கல் அசிசாகரி யத்தைக் கொடுத்த போதும் வசதியான ஆசனம் கிடைத் திருந்ததால் பிழைகளைத் திருத்

தத் தொடர்கினான்.

‘முதல் ஒற்றையிலேயே
இவ்வளவு பிழையன்’

மணிவண்ணனானத் திட்ட
மனம் வரா வில்லை.

“எவ்வளவு கஷ்டத்துக்க
நோத்தை ஒதுக்கி ‘ரைப்’
பண்ணித் தாறான். சரி எப்பிட
தியும் திருத்தத்தான் வேணும்”
பாதிப் புத்தகம் முடிய
அவன் இறங்க வேண்டிய கிட
மும் வந்தது. வேலை கிடத்
திற்கு இன்னும் ஜந்து நியிடங்
கள் நடக்க வேண்டும்.

நேரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து
விட்டதால் பாதையோரம்
ஒதுங்கி நடந்தவாறு பிழை
கணாத் தேடிக் கொண்டிருந் தெரியாது. நவ்வ காலம்
தான்.

அந்தி நேரம். பாரிஸ் நக
ரின் அழகு முழுவதுமே அந்த
இடத்தில் கொட்டிக் கிடப்பது
போனிருக்கும் கோபிக்கு.

சிறிய பூங்கா. பூங்காவி
னுள் தத்தித் தத்தி விளையா
டித் திரியும் மழுவைகள்.
பூங்காவிற்கு அருகில் ‘பெரி
பெரிக் ரோட்’. பள்ளத்துவில்
பாலத்தின் கீழாக வரிசையா
கப் பறக்கும் வாகனங்கள், கண்
ணைப் பறக்கும் வாகனங்களின்
யின்மீனி வெளிச்சர்கள். நடை
பாதையில் காவில் சில்லுப் பூட்டி
வாகனங்களைப் போல் வேக
மாக ஓடி விளையாடும் சிறு
வர்கள்.

தினமும் சில நியிடங்கள்

அந்த கிடத்தில் நின்று காட்சி
களை ரசிப்பது கோபியின்
வழக்கம். கின்று முடியவில்லை.
கையில் ‘மதுரா’ வடன் நடந்து
கொண்டிருக்கிறான்.

மேல் ஒற்றை ஒள்ளற எடுத்து
கீழ் ஒற்றைக்கு மாற்றும்போது
ஒரு தாள் கீழே வழி,
தன்னானத் தானே திட்டிக்
கொண்டான்.

‘பறதி, கெடுதி அஞ்சு
நியிசத்துக்க எதோ கிழிக்
கப் போறுவின்னாடு... எட, அது
வும் அட்டைப்படம்’

பெரிதாக அழுக்குப் படிய
வில்லை.

‘போட்டோக் கொப்பிக்கு
தெரியாது. நவ்வ காலம்’.

தன்னானத் தானே தேற்றிக்
கொண்டு, விழுந்த தானை
எடுத்து நியிரா, வேகமாக ஓடி
வந்த சில்லு வண்டிச் சிறுவ
னினாருவன் கோபியின் மழுங்
கையில் பலமாக மோதி மறைந்
தான்.

கையிலிருந்த மதுரா
‘பெரிபெரிக் ரோட்’பள்ளத்துக் கிற்
சிதறிப் பறந்தது. சில தாள்கள்
வாகனங்களின் சக்காஸ்கருக்குள்
சிக்கிச் சிகைய சிலவாச ஸங்களின்
வேகத்திற்குக்காற்றுடான். பறக்க
கோபி, அசைவற்று விவரித்த
படி நின்றான்.

மறுநாள் விவரிவா ஜிருந்த
அந்த மாத இதழின் அட்டை
நங்கை சோகத்தை மேலும்
சோகமாக்கி வீதியோரம்
அவங்கோலமாய்க் கிடந்தாள்.

இலக்கிய உதவும் என். ஏ. பக்தம்

இலக்கியம் ஆக்கப்படும் சனப்பார்ஷவ நெடுக தீண்ணய பிரரதான் எழுதுகிறவனுக்குச் சேவண்டும். அதனை விடுத்து, சொந்தம். அது விவரி வந்தபின் ‘பெருமை’, ‘கிளரவம்’, கேர்ப்பது எழுத்தான் கேகரிப் பொதுமக் களுக்குரியது. அவன் எழுதுவது அவனுக்குரிய சொத்து, சூதனானும், அதனை விமர்சிக்க புக்கும் ஆனாமக்கும் ஊறு. அவனுக்கு இலக்காத உரிமை இப்போக்குகள் முற்றாகவே பொதுஜனங்களுக்கே டியன ஆகி அடைத்து விடுவன. ‘பெருவிதம்’, ‘கிளரவம்’, ‘கர்வம்’, விடுகிறது.

எழுத்தான் எழுது ம் எதுவும் எழுதுகிற அவனுக்காக அப்பே. அது மக்களுக்காக. எந்த இலக்கியப் படைப்பும் எழுதுகிறவனின் ‘தனித்துவ’ ஆற்றல்கிளாண்டு விவரிப்படுவ தில்லை. சகல இலக்கியப் பீற்றகளும் ‘வாழ்க்கை உந்துது’ கேலாடு சம்பந்தப்பட்டது. அவன் அதனை உள்வாஸ்கி மீட்டுவிடுகிறான். கிடுவே அவன் ஆற்றல்.

‘என் இலக்கியம் எனக்குப் பெரிது. மற்றவர்கள் இலக்கியம் பற்றி எனக்கு அக்கண்ற இவ்வை’, என்ற மனோபாவம் எழுத்தானன இலக்கியத்திலிருந்தும் மக்களிடமிருந்தும் தனிமைப்படுத்தி விடுகின்றது. தன் சார்ந்தியில் அவனுக்கு விமர்

சனப்பார்ஷவ நெடுக தீண்ணய வேண்டும். அதனை விடுத்து, ‘பெருமை’, ‘கிளரவம்’, கேர்ப்பது எழுத்தான் கேகரிப் புக்கும் ஆனாமக்கும் ஊறு. இலக்கிய ஊற்றுக் கண்ணை இப்போக்குகள் முற்றாகவே அடைத்து விடுவன. ‘பெருவிதம்’, ‘கிளரவம்’, ‘கர்வம்’, ‘புக்ம்பு’ எழுத்தானன முகவரி இல்லாமல் அழித்து விடுகின்றன. விளம்பர மனோநிலை எழுதும் கலைக்கு அப்பாற் பட்டது. அந்த மனோநிலை விமர்சனத்திற்கு அஞ்சி ஒதுங்கி மாய்கிறது. பொதுஜன வாழ்வோடு கைவை கைவை அணுகுமுறை ஒன்றே எழுத்துக்கு வச்சிரம் கேர்க்க வல்லது

மக்களின் வாழ்க்கையையும் உணர்வுகளையும் படித்தறியும் அணுபவம் மாத்திரமே இலக்கியக் காறனின் பல்கலைக் கழகம். காட்டுக்குள் கள்ளர் கடையைத்த மாதிரி எழுத்தான் மறைந்து நின்று மக்களிடமிருந்து ஒதுங்கி, மக்கள் வாழ்வைச் சித்தரிப்பது, விமர்சிப்பது, மார்க்கம் சொல்வது ஒரு போதும் முடி

யாத விஷயம். தான் மட்டும் உலகமாக நினைத்து தன்னள வில் மதிப்பீடு செய்து ஆக்கப் படும் எந்த இலக்கியங்களும் எப்போதும் யதார்த்தத்திற்கு புறம்பான படிமங்களாகி விடுவன எழுத்துக்கு வலிமை சேர்ப்பது விமர்சனம். விமர்சனத்திற்கு முகங் கொடுக்காத எந்த இலக்கியமும் செழுமைப்படாது.

மானிட நேசிப்பின் இலட்சியதாகம் ஒன்றே எழுத்தாளன் ஆத்ம பலம். நேசிப்புணர்வு பரிசுத்தமாகின், அவன் 'வர்க்க பாசத்' துக்குட்படுகிறான்.

எனினும், அவன் சகல மக்களுடனும் கலை இலக்கியக்காறர்களுடனும் பழக, தர்க்கிக்க, கருத்துப்பரிமாறத் தயக்கம் கொள்ளான். இலக்கியக்காரன் மறைந்திருந்து கல் எறியும் அராஜகவாதியல்ல.

எழுத்தாளனுக்கு அது வேண்டாத ஒன்று. ஏனைனில், அவனும் அவன் ஆக்கங்களும் மக்களால் எப்போதும் விமர்சிக்கப்படுவன. எனவே, எழுத்தாளன் செவிச் சொல்லில் ஏமாறாமல், நடைமுறைப் பரிமாறலில், சந்திப்பில், தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொள்வதில்தான் அவன் இலக்கியம் தெளிந்து கொள்கின்றது. ஏனைய தொழில்களைப் போல் எழுத்துக்

துறை ஊதியத்தை வேண்டி நிற்க தில்லை. எனவேதான், எழுத்தாளன் மற்ற எந்தத் துறை சார்ந்தோரை விட வேறுபடுத்தப் படுகிறான். எழுத்தாளன் உழழுப்பு, கூவிழுறை சார்ந்ததன்று. அது பிரசவத்தின் ஆக்கம்; அவன் பண்டப்பின் பிரம்மா.

தொடர் - 3

கோமஸ்வரப்பிரபுவுடன் ஒரு சந்திப்பு

- நிறுத்தின்யம்

உற்பத்தி சாதன வளர்ச்சியுற்ற ஆதிப் பொதுவுடனம் அமைப்பிலிருந்து அடிமை, பிரபுத் துவ, சமுதாயங்களைத் தாண்டிய உலகில் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆதிக்கம் புரிந்து வந்த அமைப்பின் முரண்பாட்டைத் தக்கவிதமாக இயக்கி, முதலாளித் துவத்தைத் தகர்த்துச் சோசலிச அமைப்பைத் தோற்றுவத்து, விழிஞானபூர்வமாகச் சமுதாயத்தை ஆராய்ந்து சகவிகாடுவைகளிலிருந்தும் மக்களை விடுவித்து, மனுக்குத்தைப் பேசுநுபவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள். இதனைத் தெரிந்து கொண்டும், “ஜனநாயகத்துக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் அவர்கள் பொதுவாகவே எதிரிகள்” என்ற தோரணையில் பேசும் இந்த மனிதர் இதுகாறும் தெரிவித்த கருத்துக்கள் கொஞ்சமும் தர்க்கவியலுக்குப் பொருந்தாதவையென்பதைப் புலப்படுத்த, “முதலாளித் துவ ஜனநாயகத்தில் மக்களுக்குள்ள சுதந்திரம் என்ன” என்று ஒரு கொழுக்கியைப் போட்டேன்.

அவர் நிலை தடுமாறி ஒருகணம் திகைத்து நின்றார்.

தொழிலாளர்களின் உழைப்பையும் உணர்வுகளையும் அன்றாடம் சுரண்டி அடக்கிக் கோமஸ்வரப்பிரபுவாக உயர்ந்திருக்கின்ற இந்த மனிதர்கள், “ஜனநாயகம், சுதந்திரம், மனித தர்மம்” என்றெங்காம் பேசுவதற்கே உரிமையற்றவர்களாக இருந்தும், ஜிப்பேர்ப்பட்ட வெறுக்கத்தக்க இந்த மனிதருடன் சம்பாதிப்பதாக இவர் வேஷத்தைக் கலைத்து இவர் வர்க்க குணாமசத்தை இவர் வாயாலேயே கக்க வைக்கத் திடங் கொண்டேன்.

“உங்கள் தொழில் ஸ்தாபனங்களில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்களுக்கு நீங்கள் ஒரு நாளைக்கு வழங்கும் ஊதியம் எவ்வளவு?” என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டேன்.

அவர் உயிர் மூச்சான மூலஸ்தானத்தைத் தொடுகின்ற இந்தக் கேள்வியை அவர் சந்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“எந்தத் தொழிலாளியும் ஒரு நாள் முழுக்க வேலை செய்வதீங்கள். அப்படியிருக்க, ஒருநாள் ஊதியத்தை எப்படிக் ‘கநாரத’

கச் சொல்வது?" என்றார் அவர்.

முதலாளித்துவம் வழக்கமாக விவகாரத்தைச் சிக்கற் படுத்தி வேறு திசைக்குத் திருப்பி அதிற் குளிர்காயும் தோரணை அவர் மழுப்பவில் ரூக்வாயிற்று.

"சாரி, அவர் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை மணி நேரம் வேலை செய்கிறார்?"

"எட்டு மணி நேரம்"

"அது உண்மைதான். ஆனால், அவர் எட்டுமணி நேரம் வேலை செய்வதற்காக ஒரு நாளைக்குச் செலவிடும் நேரவிரயம், ஜிருப்பிடம், போக்குவரத்துச் சாதனங்களால் அதிகாரிப்பதை நீங்கள் கணக்கில் எடுப்பதுண்டா?"

"இல்லை. அது எங்கள் விவகாரமல்ல"

"ஆனால் ஒரு தொழிலாளி எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்வதற்காக அவர் பிரத்தியேகமாகச் செலவிடும் நேரத்தை அவர் பொறுப்பிலேயே விடுவதோடு வைத்திய வீவு, கட்டாய வீவு காலங்களில் ஊதியம் வழங்காமல் விடுவதானது, 'அவர் ஒய்வேண்டும் வருஞ்சம் பூராவும் இயந்திரமாக இயங்க வேண்டும்' என்று நீங்கள் மறநமுகமாக நிரப்பந்திக்கிரீர்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?"

இவ்வாறான சுரண்டவின் சூட்சமத்தை நான் அப்பட்டமாக விவரிப்படுத்தியபோது அவர் முகத்தில் நூய்வாளித்தது. விவரிவதற்குப் போன அவர் கணகள் போதை வாசிரி கொண்ட விழியாள்போல் விவரிந்து, ஆயினும், இவற்றையியல்லாம் காட்டிக் கொள்ளாமல் அசைவற்று நின்றார்.

தொடர்ந்து கண்ண எறிந்தேன்:

"எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்யும் ஊழியருக்கு நீங்கள் வழங்கும் ஊதியம் என்ன?"

"இது ஊழியரின் வேலை நேரத்தைப் பொறுத்ததல்ல; அவர் செய்யும் வேலையைப் பொறுத்தது."

"உதாரணம்"

"உதாரணமாக ஒரு விரிவுரையாளர், ஆசிரியர், விண்ணாள ஆய்வாளர், டாக்டர், எஞ்சினியர் ஆகியோரை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர்களும் ஊதியம் பெறுகின்ற ஊழியர்கள்தாம். ஆனால் அவர்களின் கேவை மூன்றா உழைப்பாதலால் அவர்களின் உடலும் உள்ளமும் மனமும் சுதந்திரமாகச் செயற்பட வேண்டும். எந்தச் சிந்தனையாலும் சிக்காத வாழ்க்கை முறை அவர்களுக்கு வேண்டியிருப்பதால் அவர்களுக்கான ஊதியமும் அவர்களைச் சிக்

கற்புத்தாதவரை வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால் உடலுமூப்பாளர்களின் நிலை அப்படியல்ல...."

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

அவர் நேரடியாகப் பதிவிறுக்கும் திராணியின்றி மழுப்புவதையும், அவர்தம் வர்க்குக் குணாம்சம் அவரையறியாமலே வெளிப்படுவதையும் அவதானித்த நான், அவர் மனஸ்கோணாமல் பிசுகின்றி அவரே ஒப்புவிக்கும்படியான கேள்வியைச் சரமாகத் தொடுத்தேன் :

"ஒரு தொழிலாளியின் எட்டு மணிநேரவேலை ஊதியத்தைக் கேட்டேனே தவிர, ஒவ்வொரு தொழில்களின் தார்ப்பாயிஸ் கணமேயா அவற்றின் தராதர அந்தஸ்துப் பற்றியோ அவ்வ. அப்படியிருக்க, 'மூனை உழைப்பாளர்கள், உடல் உழைப்பாளர்கள்' என்று பேதத்தையுட்டும் தோரணையில் பிரித்துப் பேசுகிறீர்கள். ஆனால் டாக்டர்கள், இஞ்சினியர்கள், நீதிபதிகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஆசிரியர்கள், விரிவுறையாளர்கள், என்கிற புத்திஜீவிகளும், உடல் உழைப்பாளிகளான தொழிலாளிவகாய் பாட்டாளி மக்களும் ஒரே விதமான மூனை உழைப்பாளர்கள்தாம். இந்த உலகத்தில் சகல உழைப்பாளர்களும் பெண்கள் ஆண்கள் அனைவருமே புத்திஜீவிகள்தாம். அவர்களின் மூனைகளிலிருந்தே சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும், கருவுலர்களும் தோன்றுகின்றன. சகல உழைப்பாளர்களும் தொழிலாளர்கள்தாம்; தொழிலாளர்களும், புத்திஜீவிகள்தாம். ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால் மலசவகூடத்தைக் கூத்தம் செய்யும் தொழிலாளியும் டாக்டரும் உழைக்கும் தொழிலாளர்கள்தாம். ஜிவர்கள் செய்யும் தொழில் வினைப்பாடுகளும் வாழ்க்கை நிலை உணர்வுகளும் பேதப்படலாம். ஆனால் இருவரும் தொழிலாளர்களே. நான் கேட்டது, 'உங்கள் தொழிற்சாலைகளில் எட்டு மணிநேரவேலை பார்க்கும் தொழிலாளிக்கு நீங்கள் வழங்கும் ஊதியம் என்ன என்பதுதான்....'

இருந்தவாக்கில் அவர் கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத் துக் கொண்டார். நெற்றிப் புருவத்தைக் கைப்படிடங்கால் அழுத்தினார். முகத்தில் அப்பிய சோபை மீன் ஒரு வரட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தார். ஜிதற்கு மேல் அவரால் பாசாங்கு செய்ய முடியாது என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அவர் கேட்ட கேள்வி என்னை மலைக்ககச் செய்தது:

"நீங்கள் ஒரு கம்யூனிஸ்ட்டா?"

"நீங்கள் எப்படிக் கணிக்கிறீர்கள்?"

அவர் பாணியில் நானும் நேரடிப்பதில் சொல்லாமலே இப்படிக் கேட்டு வைத்தேன்.

அவருக்கு விஷயம் வெளித்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டு அந்தமாதிரி என்னைக் கேட்டிருக்க மாட்டார் என்று தோன்றியது.

மாணிடத்தை, மனித சூலம் இன்பமாக வாழும் தர்ம முறையை, சமதர்ம சமாஜ உலகத்தை, சுகல கொடுமைகளில் ருந்தும் மனிதன் மீள்வதற்கான மார்க்கத்தை அதனால் பிரசவிக் கிள்ள புதிய சமுதாயத்தை, கருச்சிதைவு ஏற்படாமல் மருத்துவிக்ஶி போல் உயிர்ப்பிக்கிள்ள உலகளாவிய புரட்சியாளர்களான கம்யூனிஸ்டுகளின் பங்காளியாக இருப்பதில் உள்ள மனதிறைவும் பெருமைக்குரிய விஷயமும் வேறுண்டா? தன்னை.

ஆனால், அவர் "நீங்கள் ஒரு கம்யூனிஸ்டா?" என்று கேட்டவிதம் வேறுவகையாக இருந்தது.

தனை, இலக்கியம், கலாச்சாரம், விஞ்ஞானம், சமுதாயம் பற்றியில்லாம் விஷய ஞானத்தோடு வெளுத்து வாங்கியதெல்லாம் முழுப்போலியானது என்று நான் தெரிந்து கொள்ளே தனினுடன் சம்பாஷித்திருக்கிறேன் என்பதை அவர் யூகிப்பதாக எனக்குப் பட்டது. அவர் பேச்சின் மழுப்பலும் விவகாரத்தைச் சிக்கலாக்கி வேறுதிசைக்குத் திருப்பும் அவர்தம் வர்க்க சுபாவம் ஜிதனை அர்த்தப்படுத்திற்று.

தொழிலாளர்களையே சுரண்டிச் சொகுசாக வாழும் செல்வசீமானிகள் சமதர்மவாதிகளிபோல் தொழிலாளர்களுடன் சல்லாபதித்துச் சம்பாஷித்தாலே போதும், "முதலாளிகள் மிக நல் வர்கள்" என்று தங்களை மேலும் சுரண்டுவதற்கு வழிசெய்த்து நிற்கும் வர்க்கப் போர்க்குண்ணாம்சமிழந்த சில தொழிலாளர்கள் நினைப்பதால்தான் அத்தகைய கையாடலை என்னிலும் பிரயோகித்தாரோ என்றும் எண்ணத் தோன்றியது. எனினும், நான் விடவில்லை. கொழுக்கிகளைப் போட்டு அவரா இழுக்கலானேன்!

"பிகு பண்ணாமல் நேரடியாகச் சொல்லுங்கள். எட்டுமணி நோவேலைக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் ஊதியம் எவ்வளவு?"

"ஏன் ஊதியம் என்று கேட்கிறீர்கள்; சம்பளம் என்று கீளரவமாகச் சொல்லவாமே?"

உள்ளமயில் "கூவி எவ்வளவு?" என்றுதான் கேட்டிருக்கவேண்டும். வேலை நோழும் அதற்கான உடல் உழைப்பும், உற்பத்திப் பொருட்களின் தேவை, அவற்றின் தரம்

பார்த்து அளிக்கும் வேதனம், முதலாளி பெறும் வாபம் கிப்படியெல்லாம் வகைப்படுத்திப் பார்க்கையில் அது கூவியே தங்க, சம்பளம் அல்ல. எனினும் இதனாக்கூடத் தமது கொரவமாகக் கருதும் இந்தப் பிரபுவன் மனோபாவத்தை நினைத்து எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

"சரி உங்கள் பாழையில் கேட்கிறேன். மழுப்பாமல் நேரடியாகச் சொல்லுவ்கள். எட்டுமணிநேர வேலைக்கு ஒர் ஊழியர் உங்களிடம் பெறும் சம்பளத்தொகை எவ்வளவு?"

"இருநூற்றி ஐம்பது பிராஸ்"

"ஆக, ஒரு மாதத்திற்கு அந்த ஊழியர் ஓயாயிரம் பிராஸ் கிற்கு மட்டும் பெறுமதியாகிறார். அதற்குமேல் அவருக்கு எந்தப் பாத்தியதையும் கிடையாது அப்படித்தானே?"

"இந்த விஷயம் எனக்குப் புரியவில்லை"

"ஒரு தொழிலாளியின் எட்டுமணிநேர உழைப்பால் நீங்கள் பெறும் வாபம் எவ்வளவு?"

"என்ன, அவர்கள் உழைப்பால் எங்களுக்கு ஆதாயமா? சகல உற்பத்திச் சாதனங்களும் எங்களுக்கே சொந்தமாயிருக்கும்போது எங்கள் வருமானமும் அவற்றிலிருந்தே கிடைக்கின்றன. இது உங்களுக்குத் தொய்யாதா?"

"ஆனால், நீங்கள் கடின உழைப்பாளி அல்லவே?"

"நாங்கள் ஏன் உழைக்கவேண்டும்? மூலப்பொருள் எங்களுடையதாயிற்றே"

"அதுதான் இவ்வை. உற்பத்திச்சாதனங்கள் உங்களுக்கு எப்படிச் சொந்தமாக வந்தன என்ற வரலாற்றுக்கு உங்களை ஜிழுத்துச் செல்வதைக் கொட்டுக் கூடத்துவிட்டுக் கேட்கிறேன். உற்பத்திச்சக்திகளான தொழிலாளர்களின் உறவின்றி உங்களால் ஒரடி கூட நகரமுடியுமா? அவர்கள் கர்ஸ்கள் பாவாமல் எந்த உற்பத்திச் சாதனங்களோ கருவிகளோ உலகில் இயங்க முடிந்ததா?"

கங்கலாவல்வன் போல் சல்லாபித்த அவர் கிப்போது பதில் எதும் சொல்ல வக்கின்றித் தறுதறுத்து முழிசலானார். அவர் பார்வை, 'என்ன சுவத்துக்கு இந்த நபருடன் கிப்படிக் கணமான விஷயத்தில் வாய்வைத்தேன். தயவு செய்து வேறு விவகாரமாகப் பேசுவோமா?' என்று கெஞ்சவது போன்றுந்தது. எனினும் அவர் ஜிறுதிவரை போர்புரியும் வெள்ளடிச்சேவல் போல் தேகத்தை உழுப்பிக்கொண்டு சொல்கிறார்:

"வரலாறு ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். தற்போதைய யதாரித்த உலகிற்கு வருவோம். தொழிற்சாலைகள், உற்பத்திக் காதனாஸ் கள் அனைத்திற்கும் உரிமையுடைத்தான் எங்கள் தயவின்றி, எந்த உழைப்பாளியாவது வாழ முடியுமா? அவ்வது வாழுத்தான் முடிகிறதா? எங்கள் தயாள சூழத்தை நீங்கள் ஏன் தந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை.?"

"அப்படியா, தொழிலாளர்களது உழைப்பின்றி ஒரு நாள் கூட உங்களால் உயிர் வாழ முடியுமா? இதை நீங்கள் ஏன் உணர்ந்து கொள்வதில்லை.?"

"முதலாளிகள் இல்லாமல் தொழிலாளர்கள் வாழுமுடியாது. இதை நீங்கள் ஏன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை?"

"இதையே நான் திருப்பிக் கேட்டிருக்கலாம். அனால், நான் அப்படிக் கேட்கவில்லை"

என்னைச் சிறுபிள்ளையாகவும் தன்னை ஒரு பொரிய மேதாவியாகவும் கணித்து இந்தக் கேள்வியைப் போட்டு என்னை மடக்கி விட்டதாக அவர் தன்னுள் பெருமிதங் கொண்டு என்னைப்பார்த்தார்.

உக்கிப்போன பத்தாம் பசுவித்தனமான அவர்வாதம் எனக்கு எரிச்சலை மூட்டிற்று.

சரித்திர ஓட்டத்திலிருந்து வரலாற்றுச் சுவடுகளைப் பிரித்து எடுத்து நிகழ்வுகளையே அவர்றின் விளைவுகளோடு நோக்கும் யந்திர அரசியல் பொரிய மேதாவிகளையே நிலை சூலத்திருக்கும் போது வெறும் வாய்விடாச்சாதியான பணப்பெருக்கால் கோஸ்வரரான இந்த மனிதர் எம்மாத்திரம்?

எனவே, அவர் வரித்துக் கொண்ட சுரண்டும் வர்க்கத்தின் கேட்டுகெட்ட தன்மைகளை விளக்கி அவரை அம்பலப்படுத்து வதோடு, அவரை 'விரோதி, எதிரி, துரோகி' என்று என்னுள் ஆசுவாசப்படுவதை விடுத்து, அவர் வர்க்க சித்தாத்தங்களைத் தோற்கடித்து வெளிருக்கும் தொழிலாள வர்க்க தத்துவங்களைப் பிரயோகித்து அவரை வசப்படுத்தச் சித்தங்கொண்டேன். 'விரோதி பணியாவிட்டால் என்ன செய்வது?' என்பதையும் என்னுள் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

"மது, மாது, சூது, யீது ஆசை அறுப்பவன்தான் முழுமையான உள்ளை மனிதன்" என்று சிகாளின் இந்த மனிதர், பொருள் பொளி ஆசையின் வேராறுக்க முடியாமல் தன் முழுமையையும் இழுந்து தவண்டையடிக்கும் நிலைக்கு ஆளாக்கியது என்ன என்பதையும் புரியாமல் இருக்கும்போது, நான் ஒர் மேதாவி என்று

நான் ஷரி மேதாவி என்று
கணித்தேன அது எத்தகைய பேதமை என்று என்னுள் நோந்து
கொண்டேன்.

இனி அவர்தம் வர்க்க சுபாவத்தைத் தக்க ஆதாரங்களாடு
அம்பலப்படுத்த என் மனச துடித்தத்து.

தொடரும்.

வாசகனாசி சிந்திக்க வீடு ஓட்டேட்டேட்டேட்டேட்டேட்டே

ஜன ரஞ்சகப்படுத்துவது
என்பது, பரந்த அளவிலான மக்களுக்கு எழுதுவது என்பது கொச்சைப்படுத்துவதல்ல: இழிவுசெய்வதல்ல.

எனிய, தெரிந்த தகவல்களிலி ருந்து ஆழந்த சிந்தனைக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் அழைத்துச் செல்வது.

எனவே பரந்த அளவிலான மக்களுக்கு எழுதுகிறவர் எந்த ஒரு வாசகனையும் சிந்திக்க முடியாதவர்: சிந்திக்க விரும்பாதவர் என்று முன்னபிப்பிராயம் கொள்வதில்லை. மாறாக வாசகர் மனத் தீவு மேலும் புதிய கேள்விகளை எழுச்செய்கிறார். தனது வாசகர் சுதந்திரமாக முன்னேறிச் செல்வதற்குப்போதனை தருகிறார்.

கொச்சை எழுத்தாளரோ, தனது வாசகர் சிந்திப்பதில்லை சிந்திக்கும் திறன் அற்றவர் என்று கருதுகிறார். முக்கியமான அறிவை நோக்கிய முதல் முயற்சி களில் அவருக்கு வழி காட்டுவதில்லை. சிறைவுற்ற எளிதாக்கப்பட்ட வடிவில், தெரிந்த கொள்கையின் எல்லா முடிவுகளையும் தயார் நிலையில் எடுத்தளிக்கிறார். இதனால் வாசகர் அசைபோடுவது கூட வில்லை. கொடுத்ததை அப்படியே விழுங்கி விடுகிறார்.

இவியச்

ஒரு நொடி
ஒரு கணம்
ஓர் இனமைப் பொழுது
கண் மூடித் திறப்பதற்குள்
அது நிகழ்ந்தது.

குத்தென
சாய்ந்து சரிந்து,
சட்டென
மேவெழ நிமிர்ணகயில்
எச்சமிட்டது.

"யார் தகீயில் விடியுமோ?"

கண்களை உரசும்
சூரிய தெறிப்பு
முகிலுக்குள் மறையும்
உயிர் கொத்திப் பருந்து
மனிதம் உறைந்து
உயிர்த்தது.

"குடிமனைக்குள் போடுறானே
கோதாரியில் போவான்.
கடவுளே கண் இல்லையா?"

மண்ணை வாரி
வார்த்தைனை விசிறி
காற்றைச் சபித்து...

எங்கே
என் வீடு?
என் முற்றும்?

சின்ன குருவிகள்
தம் வியர்வைக் குழையலில்
தொட்டிழைத்த கூடு
தொப்புள் கொடியில்
பூத்த சிறு மவ்
தத்தித் தக்தித்
தளிர் நடை நடந்து
விரித்த கண வுகளின்
முற்றும்.

முற்றத்து விளிம்பில்
மாலைக் காற்றுக்கு
மணம் சேர்த்த மல்லிகை,
காலை இளமலர்வுடன்
வணக்கம் சொல்வும் செம்பரத்தை
குலைதள்ளிக் கிடந்த
பச்சை வாழை
எல்லாமே - எல்லாமே
எங்குற்றது...?
என்னவாயிற்று...?

குண்டுகள்
சப்பித்தின்று
துப்பிய எச்சத்துள்
பால்மாப் பேணி,
அவுமினிய கோப்பை
குழந்தையின் குட்டிரி
எப்படித் தேடு...?

இந்திய சிப்பாயே
உனது நாட்களில்,
என்னவாய் முனிந்தாய்?
"ஆனாக் கொருவீடு,
வீட்டுக் கொரு கிணறு,
கிணற்றுக்குள் தணண்டா."

வெந்து அவிந்து,
பொசுங்கி கருதி,
உடைந்து சிதிலமாய்
சிதறிக் கிடக்குது.

எனக்கென்றொரு
வீடு.
அதுவும் இல்லையென்றாயிற்று.
இனி...

23-07-1990
கி.பி. அரவிந்தன்

(5)

1991
ஈத் - பங்குனி
ஒண்ட - 2
ஏவி -

வெளியீடு:
கலை கிலக்கிய வாசகர் வட்டம் பரிசு